1992 IV. évfolyam

SZEPTEMBER – OKTÓBER 5. szám

MARANA THA

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

A MÁSODIK NEMZEDÉK

ISTEN ÚTJA A FÉLELEM MEGSZÜNTETÉSÉRE

A MAGYARORSZÁGI KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS I. ORSZÁGOS TALÁLKOZÓJA

AZ EGYHÁZ TANÍTÁSÁBÓL

Hallgassunk a Szentlélek szavára!

Nem képzelhető evangelizálás a Szentlélek működése nélkül. A názáreti Jézusra keresztsége pillanatában leszáll a Szentlélek, miközben az Atya szava hallatszik: *„Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik"*. Ezek a szavak magukba foglalják Jézus kiválasztását és küldetését. *„A Szentlélek vezette"* a pusztába, ahol megvívja döntő harcát és kiállja a legnagyobb próbát, mielőtt megkezdi működését. *„A Szentlélek erejével"* tér vissza Galileába és Názáretben kezdi el igehirdetését önmagára alkalmazva Izaiás szövegét: *„Az Úr lelke rajtam"*. Majd így szól: *„Ma teljesült be az Írás"*. A tanítványoknak, mielőtt elküldi őket, ezt mondja: *„Vegyétek a Szentlelket"*.

Ténylegesen csak a Szentlélek eljövetele után, a Pünkösd napján kezdik meg az apostolok evangelizáló munkájukat az egész világon. Péter Joel próféciájának teljesülésével magyarázza az eseményt: *„Kiárasztom lelkemet"*. Pétert eltölti a Szentlélek, amikor a népnek Jézusról, Isten Fiáról beszél. Pál is eltelik Szentlélekkel mielőtt az apostoli munkának szenteli magát. Istvánt is Szentlélekkel telve választották meg a diakonusi szolgálatra és később ez képesíti fel a vértanúságra. A Szentlélek, aki szavakat adott Péter, Pál és a többi apostolok ajakára, leszállt *„azokra is, akik meghallgatták a beszédet"*.

Az Egyház a Szentlélek vigasztalásával telve növekszik. A Szentlélek az Egyház Lelke. Ő érteti meg a hívekkel Jézus tanításának, igazságainak mélyebb értelmét. Mint az Egyház kezdetén, ma is ő munkálkodik mindazokban, akik az evangéliumot továbbadják: ha hagyják, hogy a Szentlélek birtokba vegye és vezesse őket. A Szentlélek ad ajkukra oly szavakat, amelyek nem ötlük maguktól valók; - és ugyanakkor a Szentlélek készíti fel a hallgatók lelkét is, hogy megnyíljanak a Jó Hír és az Istenország hirdetése előtt.

Az evangelizálás jó módszerei fontosak, – de soha, a legkiválóbb módszerek sem pótolhatják a Szentlélek csendes munkáját. Bármekkora legyen is a hithirdető tudása, mindez semmi, ha a Szentlélek nem kíséri. Önélküle a leghatásosabb érvelés sem ér semmit. A legcsodálatosabb társadalmi, vagy lélektani rendszerek is értéktelenek a Szentlélek segítsége nélkül.

Napjainkban – úgy mondhatni, újból a Szentlélek kivételes korának társai vagyunk. Újból föl akarják őt fedezni, úgy, ahogyan a Szentírás elénk tárja. Boldogságot ad, ha valaki az ő irányításának engedi át magát. Sokan csak őrá akarnak figyelni, ötőle akarják magukat vezettetni. A Szentléleknek az egész Egyház életében döntő szerepe van, de elsősorban az evangelizáló munkában nyilatkozik meg. Nem ok nélkül kezdődik az evangelizáció a Szentlélek sugallatára Pünkösd hajnalán.

Úgy mondhatni: a Szentlélek az evangélium fő munkálója. Ő indít az evangélium hirdetésére, és ő készíti fel bensőleg a szíveket, hogy befogadják az üdvösség szavát. De azt is mondhatjuk, hogy ő az evangelizálás célja és beteljesülése: ő alkotja meg az „új teremtményt", az új embert. Ennek az új embernek kialakítása az evangelizálás célja, a sokféleség egységében az egyházi közösségen belül. A Szentlélek segítségével hatol be az evangélium a világ szívébe, mert a Szentlélek segít felismerni az „idők jeleit", az Isten jeleit, amelyeket történelme során az evangelizálásnak kell mindig fölfedeznie.

Az 1974-es Püspöki Szinódus nagyon hangsúlyozta a Szentlélek szerepét az evangelizációban. Kifejezte óhaját, hogy a püspökök és teológusok jobban tanulmányozzák a Szentlélek működését és annak módjait a mai evangelizációban. Mi ehhez csak annyit fűzünk hozzá, hogy ez a hívekre is vonatkozik, mert a keresztségben ők is a Szentlélek pecsétjét vették. Csatlakozunk tehát a Püspöki Szinódus óhajához, és kérünk mindenkit, aki az evangélium követségében jár: imádkozzunk hittel és buzgón a Szentlélekhez, és engedjük, hogy ő vezessen, ő lelkesítsen minden tervünkben, minden kezdeményezésünkben, minden evangelizációs munkánkban.

Evangelii Nuntiandi (75)

A címlapfotón:
Türk Péter festőművész családja körében.

A LÁNGOLÓ ISTEN

— Vallomás a Szentlélekről —

19.

A pünkösd-mozgalom (pentekosztalizmus) atyja Európában Thomas Ball Barratt, Norvégiában működő angol metodista lelkész. Hatalmas pünkösdi élménye után (1906) egész Skandináviában terjeszteni kezdte a mozgalmat. Hamarosan Angliába is eljutott a hír. Alexander A. Boddy anglikán lelkész 1907-ben Oslóba utazott és lelkesen tért haza. Boddy meghívására Barratt Sunderlandba ment, ahol Boddy szolgált. Két hónapig ott végzett pünkösdi missziót. Az eredmények nagy feltűnést keltettek, a sajtó is felfigyelt. A sunderlandi Mindenszentek anglikán plébánia nagytermében emlékkövet állítottak föl az angol pünkösd-mozgalom születésének emlékére, ezzel a fölirattal: „1907. szeptember: ahol az Úr tüze lehullott, fölégette az adósságot", vagyis eltörölte a bűnt (SCHMIEDER: *Geisttaufe* 361.o.). Smith Wigglesworth, a későbbi nagy pünkösdi evangelizátor, Boddyék sunderlandi összejövetele alkalmából keresztelkedett meg a Szentlélekben. „A tűz leszállt. Csodálatos volt, hogy az Úrral voltam együtt. Megfürdetett hatalmas erejében. Tudatában voltam a drága Vér tisztító erejének, és felkiáltottam: Tiszta vagyok, tiszta vagyok, tiszta vagyok! Betöltött a tisztaság tudatának öröme. Látomásom volt, melyben láttam az Úr Jézus Krisztust. Láttam az üres keresztet, és Őt megdicsőülve az Atya jobbján. Nem tudtam angolul beszélni, hanem dicsőíteni kezdtem Őt valami **más** nyelven, amit Isten Lelke adott nekem, hogy rajta szóljak" (FRODSHAM, S.H.: *A hit apostola.* Adatok nélkül. 34.o.). Rendkívül érdekes, hogy az illetékes anglikán püspök semmilyen akadályt nem állított a pünkösdi ébredés útjába.

A pünkösdi élmény ott van Walesban, megjelenik Németországban... Nem késik a tiltakozás sem. 1909-ben megjelenik a Berlini Kiáltvány, amelyet ötvenhat személy ír alá, köztük mind a szabadegyházak, mind a történelmi protestáns egyházak képviselői: „Az úgynevezett pünkösd-mozgalom nem felülről, hanem alulról való; sok jelensége közös a spiritizmuséval. Démonok működnek benne, amelyek a sátántól csalárdsággal vezettetve, hazugságot és igazságot összekevernek, hogy Isten gyermekeit félrevezessék... Az olyan ocsmány jelenségek, mint az elesés, arcrángatózás, reszketés, kiáltozás, visszatetsző hangos nevetés, stb... előfordulnak az összejöveteleken. Nyitva hagyjuk a kérdést, mennyi ezekből a démoni, mennyi a hisztérikus és mennyi a pszichikus - mindenesetre az ilyen jelenségek nem Istentől valók" (SCHMIEDER: *Geisttaufe* 369.o.). Az erőteljes bírálat mögött a jólfésült polgár ízlése áll, aki nem tudja elképzelni, hogy a Lélek ilyen kevéssé jólfésült módon is jelentkezhet. (Talán nem fölösleges megemlíteni, hogy a pünkösdi jelenségek ilyen sommás elítélését ma is számosan osztják. A magyar református egyház egyes körei kimondottan démoni eredetűnek tartják a nyelveken szólást.)

Az európai pentekosztalizmusnak van egy igen fontos fejleménye, amelyet értékelnünk kell. Az ún. **mühlheimi irányzat** feloldja azt az álláspontot, hogy a Szentlélekben való megkeresztelkedés egyetlen hiteles jele a nyelveken szólás. Ez a mérsékelt pünkösdi beállítottság nagyban előkészíti a történelmi egyházakkal való dialógust. Ezek ugyanis semmiképpen sem fogadhatják el, hogy még a legnagyobb tanúságtevők és legszentebb Krisztus-követők is nélkülözték a Lélek keresztséget, pusztán azért, mert nem mondtak olyan szavakat, amelyeket maguk sem értettek.

Igen, tisztelet mindazoknak, akik - bármely oldalról - árnyaltan próbálnak gondolkozni. A szélsőségek nagyon hatásosak tudnak lenni, de egy idő múlva fárasztóvá válnak.

20.

Már az elbeszélésekből is érzékelhető volt, hogy a pünkösd-mozgalom kezdetei igen egyszerű emberek között bontakoztak ki. Ráadásul amerikaiak között, akiket komplikált európai pszichénkkel kicsit mindig gyermeknek érzünk. Az Azusa Street-i ébredésben pedig döntő szerepet játszottak a fekete amerikaiak, akik nem mennek a szomszédba egy kis emocionalizmusért.

Ez érthetővé tesz valamit: a pentekosztalizmus első formájának nem-intellektuális jellegét. A mozgalom erőssége az élmény, nem a tan. A protestáns kereszténységnek eleve a **sola Scriptura** elégtelenségét kell hordoznia, mint állandó megoszlás forrását. De a pentekosztalista körökben - rámenős prédikálás, intenzív élmény, kevés absztrakció - a megoszlás veszélye még nagyobb. Veszélye? Ténye. A pünkösdi egyházak száma légió.

A pünkösdiek Szentlélek-tapasztalatát általában hitelesnek tartom. Értelmetlen volna föltételezni, hogy amikor valaki bűneit őszintén megbánva Jézus Krisztusnak adja az életét, akkor nem az élő Istennel kerül kapcsolatba, s amikor hittel imádkozik a Lélek keresztségéért, nem Isten Lelke ragadja meg. De az nagyon is

állítható, hogy a Lélek működése mellett sok emberi tényező is fellép a pünkösdi gyülekezetekben.

A nyelvek adománya nem hitelesít mindent! Sőt, hajlamos volnék azt mondani, hogy nem hitelesít semmit; hiszen olyan vallási közösségben is föllépett, mint a **mormonoké**. A mormonokat pedig - még ha Jézus Krisztus Mai Szentjeinek nevezik is magukat - nem szabad a keresztény felekezetek egyikének tartanunk. Alapítójuk, Joseph Smith, zavarosfejű, szélhámos próféta volt, tanításuk kereszténységellenes métely. És mégis: 1855-ben Nauvoo-ban (Illinois) a mormonok nyelveken beszéltek, hitvallásuk hetedik cikkelye pedig kimondja: „Hiszek a nyelvek adományában..." (SHERRILL: *They Speak With Other Tongues* 84.o.). A nyelveken szólás általános emberi jelenség, nem sajátosan keresztény. A kereszténységben a Szentlélek egyszerűen áthatja az általánosan emberit.

Így talán nincs mit csodálkozni azon, hogy a pünkösd-mozgalom berkeiben olyan szomorú jelenség is megszületett, mint **a Szentháromság hitének elutasítása**. Fölösleges fogalmi építménynek, elvont gondolatjátéknak látszott a három személy és egyetlen természet megkülönböztetése az istenségben. „Jesus only!" - mondja ez a pünkösdi csoport: „Csak Jézus!" Nem a Szentháromság nevében keresztelnek, hanem - az Apostolok Cselekedeteiben a jézusi keresztségre használt megjelölést rituális formulának véve - egyedül Jézus nevében. „Jézus az Isten neve!" - mondják. A mozgalmat Frank J. Ewart alapította 1914-ben. A legjelentősebb csoportosulás, amely ezt a tant vallja, a **United Pentecostal Church**. Tanításuk lényegileg az ún. modalizmussal vagy szabellianizmussal azonos, amely az Atyában, Fiúban és Szentlélekben csak az istenség három kifelé való megnyilvánulását látta, nem pedig három egymás között valósággal különböző alanyt. A legtöbb pünkösdi közösség elutasítja ezt a tanítást, és vallja a Szentháromságot.

A **Pentecostal Holiness Church** 1920-ban kizárt két lelkészt, Watson Sorrowot és High Bowlingot, mert azt vallották, hogy **a betegségben gyógyszert szedni nem bűn**. A józan ész itt cigánykereket vet kínjában, mert egyszerűen nem látja be, hogyan lehetne bűn minden tőlünk telőt megtenni egy jó célért, amiért Istenhez imádkozni szabad; sőt, hogyan lehetne bűn nélkül elmulasztani olyasmit, amit az emberi felelősségtudat követel? Mégis, a hivatalos álláspont ez volt: „A megváltásban a test gyógyulásáról történt gondoskodás teljesen elegendő, és szükségtelen bármilyen emberi eszközt ahhoz hozzátenni, hogy Istent segítsük a gyógyulás megvalósításában" (McNUTT, F.: *Healing*. Ave Maria Press, Notre Dame, Indiana, 1974. 275.o.). F. M. Britton prédikátor fia és felesége orvosság szedése nélkül halt meg, s Britton erre büszke volt, bár a szükséges kezelés elmulasztása miatt börtönnel fenyegették. Magam hallottam magyar pünkösdi hívőről, akivel (szintén pünkösdi) barátnői súlyos cukorbetegségében cukrászsüteményt etettek (nem diabetikusat!), azzal a jelszóval: „Amit az Úr nevében eszünk, az nem árt meg!"

Nem, a mozgalom erőssége nem a tan. Egy pünkösdi gyülekezetben karok emelkednek a levegőbe, „Ó, Jézus!" sóhajtások hangzanak, a prédikáció erőteljes, „Amen" és „Alleluja" közbekiáltásoktól kísért, az ének magával ragadó; mindez egészen sajátos tömegpszichológiai hatások hordozója, és ha átjárja az egészet a Szentlélek, akkor valóban mennyei erők működnek! De a dolog emberi oldala könnyen modorossággá is fajulhat. A pünkösdiek szeretik időnként beszőni a beszédjükbe: „Dicsőség az Úrnak!" Az egyszeri pünkösdi hívő (megtörtént!) ezt találta mondani: „Tavaly - dicsőség az Úrnak! - meghalt a feleségem."

A pünkösdiek a protestantizmus szigorú fundamentalista szárnyához tartoznak. Ha a Biblia azt mondja, hogy Sámson széttépte az oroszlánt, akkor - hol az az oroszlán? hadd recsegjen! Egy olyan eszmefuttatást a bibliai műfajokról, amit én követtem el a széttépett oroszlánnal kapcsolatban, hitetlenségnek és szentségtörésnek tartanának.

A katolicizmust „Mambó-Dzsambó egyháznak", hit nélküli formalizmusnak vélik. (Nem mindnyájan, de ez a vélemény ma is jellemző.) „A Szentlélek keresztségét... meggyőződéses római katolikusok sem nyerhetik el. Ők Máriát teszik a Szentlélek helyébe. Mutassatok nekem egy katolikust, aki igazán tudja, hogy meg van váltva!" - mondja egyik prédikációjában Smith Wigglesworth (FRODSHAM: *A hit apostola* 119.o.).

Szeretem a pünkösdieket! Szeretem bátor hitüket, ahogy készpénznek veszik Isten szavát, és nekiesnek az oroszlánnak, hogy széttépjék. De nem is intellektuális világosság az erősségük.

21.

Jellegzetesen mutatja a katolikus és a klasszikus pünkösdi gondolkodás különbségét egy párbeszéd, amely Willebrands bíboros és a pünkösdi prédikátor, David Du Plessis között folyt a hatvanas években (*New Covenant* 1986/1. 11.o.):

- Bíboros úr, mondja, ki az egyház feje?
- Bizonyára tudja a választ!
- Persze hogy tudom, de szeretném hallani, mit mond ön erre.
- Hát nem mondja a Szentírás, hogy Krisztus az egyház feje?
- Hogyne mondaná! De azt szeretném tudni, önök, katolikusok hiszik-e ezt.
- Természetesen hisszük.
- És mi a helyzet a pápával?
- Ő csak helytartója Krisztusnak. Az egyház feje Krisztus.

– Gyönyörű! Ez megoldja minden nehézségemet a katolikusokkal.
– Miért?
– Mert szeretném, ha tudná, a katolikusok hosszú időn át nem vették tudomásul Krisztus keresztelő szolgálatát. De ha elismerik, hogy Krisztus az egyház feje, mert a Szentírás ezt mondja, akkor azt is el kell ismerniük, hogy Ő a Keresztelő, mert a Szentírás ezt is mondja.
– Mi hiszünk a keresztségben.
– Igen, de az János keresztsége. Én Krisztus Jézus keresztségéről beszélek, amit a Szentírás a Szentlélekben való keresztségnek nevez.

Sok sajátosság figyelhető meg ebben a (jóindulatú!) párbeszédben. David Du Plessisnek nem részletkérdésekben van nehézsége a katolicizmussal, hanem az alapkérdésben: elismerik-e Jézus Krisztust az egyház fejének. Megfigyelhető a pünkösdi szóhasználat: Jézus Krisztus a Keresztelő. (Nem „a Szentlélekben keresztelő", ahogy János 1,33-ban olvassuk: **ho baptizón en pneumati hagió**.) Pünkösdi körökben a Lélekben való keresztség „a Keresztség". A fogalmazás félrevezeti a bíborost, akinek részéről ez volna a megfelelő válasz: „Mi a bérmálásban vesszük azt, amit ön Keresztségnek nevez." A keresztség szentségére való hivatkozás viszont nem hat a pentekosztalistára, mert ő azt „János keresztségének" minősíti. Pedig ez biblikusan sem tartható: ha János keresztsége és a keresztség szentsége nem különbözik, miért kereszteli meg Pál az efezusi tanítványokat, akik már megkeresztelkedtek egyszer János keresztségével (ApCsel 19,5)? Ez a bibliai hely világos különbséget tesz mind a jánosi és jézusi vízkeresztség, mind pedig a jézusi vízkeresztség és a Lélek keresztsége között!

De térjünk vissza David Du Plessis-hez, aki eredeti ember volt: hugenotta sarj (innen a francia név; csak tudnám, hogy ejtették ki Amerikában!), dél-afrikai születés, de végül az Egyesült Államokban telepedett le. Kilenc éves volt, amikor családja csatlakozott a Dél-Afrikát is elérő pünkösd-mozgalomhoz. Prédikátor lett, és kezdetben épp olyan merev volt a más felfogásúakkal szemben, mint a fundamentalisták általában. Előbb a dél-afrikai pünkösd szövetség, később a Pünkösdi Közösségek Világkonferenciája titkára lett. Aztán autóbaleset érte az Egyesült Államokban, amelyből csúnyán összetörve került ki, de érdekes módon Isten megóvta a fájdalmaktól. Törtségéből nagyobb nyitottság bontakozott ki: a balesetből fölépülve kezdett odafigyelni a más véleményekre. Fölvette a kapcsolatot az eltérő felfogású kereszténységekkel. Hídépítő lett, ökumenikus szellemű pünkösdi teológus, akit sorra hívtak meg különböző felekezetek teológiai főiskolái, hogy előadásokat tartson. Mivel saját alapélményéhez híven rendszeresen a pünkösdről beszélt, ráragadt a becenév: Mr Pentecost, Pünkösd úr.

A II. Vatikáni Zsinaton megfigyelőként vett részt. Szünetekben a büfében szeretett egy-egy püspök mögé állni a kávéscsészéjével, olyan szorosan, hogy a visszaforduló püspök meglökje a csészét. A bocsánatkérésből aztán beszélgetés alakult ki. Mr Pentecost barátkozott és jókat nevetett a katolikus főpapokkal.

Az ő nevéhez fűződik a katolikus-pünkösd teológiai párbeszéd megindulása. Amikor 1973-ban David Wilkerson naívul antikatolikus világvég-próféciát publikált a Szentlélek nevében, David Du Plessis volt az egyik, aki kinyilvánította, hogy ez a prófécia nem Isten Lelkétől ered.

Ez a pentekosztalista jól tudta, hogy a Lélek gyümölcsei, mindenekelőtt a szeretet, fontosabbak a karizmáknál.

„Isten azt akarja - mondotta -, hogy szeressünk. Ez az alapja minden szolgálatnak; ez az igazi lelkiség. Az adományok, mint a nyelvek vagy a prófétálás, nem tesznek bennünket lelkivé. Az adományokra való válasz - a szeretet és a Lélek többi gyümölcse - az, amire Isten igazából törekszik. Az adományok célja, hogy segítsenek bennünket szeretni, megbocsátani, szolgálni. És ezek azok a dolgok, amelyek a leghatékonyabban vezetik el az embereket az üdvözítő találkozásra Jézus Krisztussal, a Keresztelővel" (*New Covenant* 1986/1. 12.o.).

Igen, a klasszikus pentekosztalizmus ilyen nyitottságra is képes. Vegyük komolyan a jelenséget! 15-20 millió pünkösdi hívő él a földön, vagy még több. Harry Van Dusen „harmadik erőnek" nevezte őket a katolicizmus és a protestantizmus mellett (*Life* 9.6. 1985. 113-122.o.). Ez nem látszik jó elnevezésnek, mert egyrészt az ortodoxokról megfeledkezik, másrészt a pünkösdiek teológiailag jellegzetesen protestánsok. De tény, hogy itt vannak, összejöveteleik zsúfoltak, létszámuk nő. Figyelnünk kell rájuk, meg kell ismernünk őket.

Kovács Gábor

„Ne aggódjatok semmi miatt, hanem minden imádságotokban és könyörgésetekben terjesszétek kéréseteket az Úr elé, hálaadásotokkal együtt. Akkor Isten békéje, amely minden értelmet meghalad, megőrzi szíveteket és értelmeteket Krisztus Jézusban" (Fil 4,6-7).

JÉZUS MEGITATOTT AZ ÉLŐVÍZBŐL

„De aki abból a vízből iszik, amelyet én adok, nem szomjazik soha többé. Az a víz, melyet én adok, örök életre szökő vízforrás lesz benne" (Jn 4,14-15).

Az én történetem egy beszélgetéssel kezdődött. Ismerősöm elmesélte, hogyan lett részese, közvetítője Isten kegyelméből egy csodálatos gyógyulásnak, és hogyan érezte, tapasztalta meg az élő Isten egész lényét átható erejét. Beszélt a Szentlélek életet átalakító valóságáról. Lelkesülten, átszellemülten beszélt az ő élő, elevenítő Istenéről.

Bevallom, nem értettem meg mindent abból, amit mondott, de azt megéreztem, hogy birtokában van a leglényegesebb tudásnak, és ezt egész lényével sugározta. Régi barátság kötött össze bennünket, családjainkat, hiteles ember volt számomra. Hittem neki. Örültem és ugyanakkor kicsit szomorú is lettem. Régen nem mondtak már nekem ennyire „jó hírt", megéreztem, hogy erre van igazán szükségem, hogy ez hiányzik az életemből; de szomorú is lettem, mert nekem nem volt ennyire „eleven" és „élő" az Isten.

Mindjárt nyugtatgatni kezdtem magam: úgy látszik, vannak akiknek Isten így is megmutatkozik, de vannak akiknek másképpen, esetleg közvetve, különböző áttételekkel, stb. Nem sikerült megnyugtatni magam, egyre mélyült bennem a hiányérzet, vágyódni kezdtem az „élő Isten" után.

Negyvenhat éves voltam. Életem mérlege, belső számvetése valami nagyon elrejtett, megbúvó, érzékeny hiányt sejtetett. Éreztem, hogy a „fiatalságból" már kiléptem, hogy hivatásom szellemi teljesítményei nem tudják alapvetően meghatározni, megérinteni „legbensőbb lényemet", hogy nem érzem egészen otthon magam a világban és minden egy finoman fájó elérhetetlenséget, érinthetetlenséget sugall. Érzéseimet nagyjából így összegeztem: az élet, minden szépsége és nemes vonása ellenére sem ér semmit számomra az élő Isten ismerete, megtapasztalása nélkül.

Szomorúan „hazaballagtam". Nem találtam a helyemet, nem tudtam magammal mit kezdeni, nem tudtam dolgozni sem. Hivatásomat, a képzőművészetet nagyon szerettem, olykor határozottan éreztem, hogy „előbbre viszi az életemet", hogy helyreigazít, rendet csinál bennem, de most tehernek tűnt.

Levettem a könyvespolcról a Bibliát, felütöttem. Annál a résznél nyílt ki, ahol a Jákob kútjához érkező fáradt és szomjas Jézus vizet kér a kúthoz érkező szamariai asszonytól, majd arról az „élővízről" beszél neki, melyet Ő ad az Istenre szomjazóknak; a Szentlélekről, aki minden szomjúságot megenyhít, mert általa megtapasztalhatjuk Istenhez tartozásunk igazi mélységeit. Beszél neki Isten szellemi természetéről, az igaz imádás módjáról, annak igazi helyéről: lényünk legmélyéről, amely az Istennel való találkozás helye és alkalma, melyet a kegyelem tár fel.

Akkor még ezek az igék „zárva" voltak előttem. Szemem többször is visszatalált a Károli féle fordítás vastag betűkkel szedett részéhez:

„Az Isten lélek: és akik őt imádják, szükség, hogy lélekben és igazságban imádják."

Nem értettem, nem tudtam felfogni e szövegrész sejthetően és hangsúlyozottan is fontos üzenetét.

Másnap délelőtt és a rá következő napokban azonban megértettem, sőt átéltem Isten kegyelméből. A Ferenciek terén át vezetett az utam, és amikor a templom elé értem, úgy éreztem, hogy jó lenne bemenni kicsit megpihenni és imádkozni. Leültem a leghátsó padsorok egyikébe. Váratlanul elkezdődött egy szentmise.A Szűzanya szobrát nézegettem, amikor felálltunk az evangélium olvasásához. Hallgattam a szavakat és alig hittem a fülemnek. Ugyanazt a részt hallottam, amit előző nap vágyakozó szomorúságomban „véletlenül" felnyitottam a Bibliában, Jézus beszélgetését a szamariai asszonnyal.

Egy soha nem tapasztalt történés kezdődött el bennem; a talpamtól a fejem búbjáig különös bizsergés töltött el, majd áthatott egy soha nem tapasztalt nyugalom és békesség, szelíden fokozódó öröm. Csak álltam és mosolyogtam, mintha a szám sarkait valaki a hátam mögül hátrahúzná. Igazi békesség és igazi öröm volt ez, tisztasága miatt ismeretlen és szokatlan. Magától történt bennem, anélkül, hogy akartam volna.

Meglepődtem, szinte nem mertem befogadni. Elhárító, önvédelmi reflexeim kezdtek működni, és ez a különös élet szép finoman, tapintatosan visszavonult, de nem hagyott útravaló nélkül, mert hazafelé minden derűs ünnepélyességet, szépséget sugárzott. Csak ültem a HÉV-en, nézegettem ki az ablakon, örültem a tájnak, az embereknek.

Nem értettem, hogy mi történt velem, de nem is nagyon éreztem szükségét az elvont gondolkodásnak, az előző napi beszélgetést sem elemezgettem, csak éltem.

A házunk közelébe érve villant fel bennem a gondolat; csak nem a pünkösdi Szentlélek-élmény volt ez, a Szentlélek-keresztség vagy valami hasonló? És ebben

a pillanatban meg kellett állnom, mert határozott nyomatékkal ismét elkezdett élni bennem ez az új élet. Csak álltam az utcán, lépni sem mertem és motyogtam magamban, hogy Uram, hát hogyan, miért, én ezt nem is érdemeltem meg.

Nem valami kötelező udvariasság volt ez. Valóban éreztem az Úr jelenlétét és hatalmát. Szinte „kinyílt a világ" és minden lehetségesnek látszott. Gondoltam is magamban viccesen, de a valósnak tűnő lehetőségtől kicsit tartva: „Te, Péter, talán még el is fogsz repülni." Nem repültem el.

Otthon nem mertem vállalkozni rá, hogy mindezeket elmondjam a feleségemnek, nem találtam hozzá szavakat. Akkor még nem tudtam, hogy az én élményeim nem is olyan rendkívüliek, hogy ilyen „misztikus" tapasztalatokat keresztények ezrei élnek meg az egész világon, hogy Isten ezzel a kegyelmi adományával kezdett el bevezetni a „rendes" keresztény lelki életbe, hogy Isten természetéhez tartozik a megnyilatkozás vágya, mert Ő egyesülni akar teremtményeivel – ez az Ő üdvözítő akarata.

Akkor még nyugtalan és zavart voltam, vártam az estét, hogy átgondolhassam, mi is történik velem és hogy egyáltalán mi lesz a folytatása.

Megmagyarázhatatlan tapasztalat volt ez számomra, amely egyrészt jó és vágyat ébresztő, de ugyanakkor jelen volt benne valami fenséges hatalom és nagyság, „ami" vagy „aki" előtt teljesen mezítelen vagyok. Féltem is. Azt is megéreztem, hogy belső rendetlenségeim zavarják, akadályozzák odaadásomat, de azt is, hogy Isten most megtapasztalt igazi valósága magasan fölötte áll zavarodottságomnak és bűntudatomnak.

Este egy nagy imaáradat tört elő belőlem. Ilyen késztetést még soha életemben nem éreztem. Egymás után mondtam a Miatyánkot, az Üdvözlégyet és a Hiszekegyet, és szinte nem ismertem rájuk. Az imák szavainak eddig nem tapasztalt és nem értett mélységei tárultak fel előttem. Mintha nem is én imádkoztam volna, hanem „valaki" imádkozott volna bennem és vezetett volna az imában, megmutatva egy egyre kibomlóbb, elevenebb gondolatrendszert, megmutatva, hogy az ima által mélyebben láthatom az életemet, megismerhetem igazi valómat.

Szinte „minden megmutatkozott", plasztikussá vált, előlépett a szavak sorából, fényt, világosságot, életet kapott. Mint egy napsütötte fríz, mondanám rossz, élettelen hasonlattal, mert inkább egy élő, eleven megformáltság volt bennem az ima, mely az építőanyagát az életemből és az isteni értelemből vette. Így tanultam az imákból napokon keresztül.

Pár nappal később határtalan békesség és nyugalom vont magába.Belemerültem, belesemmisültem. A szívem tájékától egész bensőmet kezdte eltölteni, majd szinte túlcsordult rajtam és betöltötte az egész szobát, szinte „átlépett a falakon". Mintha maga a végtelenség hordozott volna. Ebben a mély békében szinte hallhatóan megszólalt az Ige:

„És az Isten Lelke lebeg vala a vizek felett" (Ter 1,2).

Valahol minden élet kezdeténél, forrásánál vagy beteljesülésénél „voltam ott". Megértettem a Biblia sugalmazott voltát, hogy képei, fogalmai ebből a Szentlélekkel való áthatottságból születtek, hogy ennek az állapotnak mennyire pontos kifejezései. Éreztem a Szentlélek által Isten hatalmát, Mindenható, Örökkévaló voltát. Azt, hogy Ő az élet felszíni eseményei, életjelenségei alatt mindenek szülője és fenntartója, hogy Ő a lét rendíthetetlen alapja, a VAN. Ő az én Teremtő Atyám, akiből való vagyok, akiben élek és aki áthat engem, és aki érzékelhetően bennem él. Valami lényegi rokonságot éreztem az Ő szellemi mivoltával. Testemet nem éreztem, bár tudtam, kell hogy legyen. A „szellemi lét túlcsordulásában" éltem a Szentlélekkel eltöltve, Isten életébe, szeretetébe vontan. Egyszerűen tudomásul vettem, hogy a halál utáni állapotom „valami ilyesmi" lesz.

Ezekben az életadó percekben értettem meg igazán Jézust és az evangéliumot, az Örömhírt. A Szentlélek megtapasztalása kellett hozzá, hogy felfoghassam Jézus Szentlélekkel teljesen áthatott, Istennel egyesült mivoltát, a Szentlélek által Istenben élő, megistenült, kiteljesedett emberségét és általa egy grandiózus üzenetet Isten hatalmáról, üdvözíteni vágyó akaratáról, emberszerelméről.

Az üzenet „egyszerűségének" felismerésétől még ma is eláll a lélegzetem: a mi Teremtő Atyánk a nekünk adott „nagyobb" Testvérünk, Tanítónk, Urunk és Megváltónk, Jézus Krisztus által azt az Istenben beteljesedett életet, létet mutatja meg, amelyben minket is szeretne részesíteni; hogy jó pásztorunk által hazahív és hazavezet minket, elénk jön, átölel és szeret, szeretni tanít mérhetetlen isteni szeretettel.

Istenem! Köszönöm a Te teremtő és áldó kezed munkáját és ajándékait az életemben, köszönöm Szentlelked ajándékát, ezt a „belső szememet" megnyitó érintést, amelyyel érzékennyé, fogékonnyá tettél a Te látásodra.

Köszönöm, hogy „új érzéket" adtál a Te élő valóságod felfogására, hogy megszenteltél a Te mind teljesebb befogadásodra.

Köszönöm, hogy felfoghattam, felismerhettem a Te üdvözíteni vágyó akaratodat az életemben.

Add, hogy olyan vággyal állhassak előtted mindig, ahogyan Te vágyódtál előttem megmutatkozni nem érdemeimért, hanem természeted szerinti odaadásból, szeretetből.

Amen.

Türk Péter

ISTEN ÚTJA A FÉLELEM MEGSZÜNTETÉSÉRE

Hagyj fel a félelemmel! Végezz a félelmeddel örökre!

Ugye szeretnéd ezt megtenni? Ugye azt szeretnéd, ha az életedet ezután nyugodtan, békességgel telve élhetnéd le? Ugye szeretnél bátran, erővel és hatalommal menni a jövő felé a félelem, gyengeség és bátortalan szívűség helyett?

A Mindenható Isten azt mondja neked: „Ne félj!" A Názáreti Jézus azt mondja neked: „Ne félj!" Az Isten és az Ő Fia sohasem kíván tőled olyat, amire te ne volnál képes. Ha az Isten azt mondja: „Ne félj!" – akkor többé nem kell reszketned soha. De hogyan? Miként?

Dicsőség legyen az Úrnak, hogy megmutatta, miként győzhetünk a félelem fölött. Gyakran az a baj, hogy nem figyelünk, vagy nem veszünk észre valamit, vagy elfelejtjük amit észrevettünk. Ha te félsz, szeretném megmutatni neked, hogy Isten háromféle módot adott a félelem megszüntetésére. Szeretném, ha megismernéd, miként élhetsz békességben és bátorságban. Először azonban hadd mutassak rá arra, hogy milyen valódi veszedelem van a félelemben. Így nem fogod azt lebecsülni.

A félelem kínzó, pusztító. A félelem a hit egyik ellensége. A félelemnek gonosz célja van. A sátán fegyvere ez, amellyel kínoz, gyötör és tönkretesz téged. Sokkal több ez mint érzelem vagy élmény. Több, mint kísértés. Az a küldetése, hogy kiszakítsa belőled a Jézusba vetett hitet, hogy reszketve, egyedül, elhagyatva, romlásba döntsön téged. Az ördögnek akar téged kiszolgáltatni.

A félelem célja és vége a halál lelked, gondolkodásod és tested számára. Annyi gyötrelem, amennyi csak lehetséges mindvégig, a te végedig. Mi tud úgy elcsüggeszteni, mint a félelem? Mi rettenetesebb, mint a félelem?

A félelem elválaszt bennünket Istentől. A félelem: helytelen és rossz hit, és ez elvágja minden segítségben való reménykedésedet. A félelem azt hiszi, hogy nincs egy felsőbb erő, akihez mi bizonytalanságunkban és tanácstalanságunkban fordulhatnánk. A félelem kételkedés, bizalmatlanság. A félelem a legnagyobb sötétségben hagy minket tapogatózni, reménytelenül. A félelem tüzes dárda, amely halálos sebet okoz.

De Jézus azt mondja: „Ne félj!"

Az ember lélek. Ez azt jelenti, hogy testén a lélek uralkodik. Az ember tehát az, ami az ő hite. Sem több, sem kevesebb. Az ő, amit hisz, akár helyes a hite, akár helytelen. Akár összhangban van az Istennel, akár nem. A félelem rossz hit. „Ne féljetek!" Ne légy egy rosszat hívő! Mit mondott Jób? „Azok a dolgok jöttek reám, amelyektől igen féltem."

Látod-e a félelem rettenetes következményeit? Látod annak célját, látod honnan ered? Azok a dolgok történtek meg Jóbbal, amelyektől leginkább rettegett. A sátán küldi ezeket, hogy hatása alá vegye hitünket. A gyökere az, hogy azt hisszük, valami kár ér bennünket, valami bajunk lesz vagy veszteség ér, valami nem sikerül. Erő van a félelemben, mivel a hitben erő van. Erő van a hitben, akár rossz hitről, akár helyes hitről legyen szó.

Amikor Jób meglátta, hogy a sátán által küldött félelem csapást hozott reá, amikor magához tért és meglátta, hogy nem az Isten tette ezeket vele, megváltozott. Megváltozott, vagyis nem félt többé, a rossz hittől a helyes hithez fordult. Rájött arra, hogy miért mondta az Isten: „Ne félj!" Azt mondta ezzel Isten, hogy elkerülhetjük a félelmet, sőt el kell kerülnünk a félelmet. Ez volt a célja Jézusnak is, amikor így szólt: „Ne féljetek!" A félelem veszedelmes dolog.

Jézus azt is mondta: „Hatalmat adtam nektek az ellenség minden ereje fölött; semmi sem fog ártani nektek" (Lk 10,19). Erő kell ahhoz, hogy legyőzzük a félelmet, mert a félelem az ellenség ereje. A gonosz erőt a jó erőnek kell legyőznie. Remélem, hogy megérted és tudom, hogy bátorságot veszel, amikor megérted azt, miként képesít Isten téged arra, hogy megszűnj félni. Megváltozol, éppen úgy, mint Jób.

Most szeretném nektek megmutatni Isten hármas útját a félelem megszüntetésére. Majd szeretném ezt a három módozatot alkalmazni az emberiség három nagy félelmére.

1. Ismerd fel azt, amitől félsz

Mitől félsz? Mi az, ami ijeszt? A haláltól? A szegénységtől? A bukástól, kritikától, betegségtől? Félsz, hogy megbántanak, vagy elárul valamelyik barátod vagy attól félsz, hogy nem becsülnek? Az öregkortól félsz vagy hogy nem tudsz aludni, vagy a halál utáni élettől félsz?

Akármi legyen is az, amitől félsz, Isten azt akarja, hogy fogd ezt a félelmet, tedd ki a világosságra és nézd meg. Azt akarja az Isten, hogy ismerd meg, mi az, amitől félsz. Azt akarja, hogy meglásd, honnan ered a félelem. Azt akarja, hogy tudd, hogy a félelem nem Isten ajándéka. Azt le lehet győzni, azt le kell győzni!

A félelem olyan, mint egy féreg, amelyik a kő alá bújik. Emeld fel a követ és elmenekül a féreg! Tedd ki a világosságra a félelmedet, és meglásd, elmenekül, mert a félelem nem szereti, ha leleplezik, hogy mi is tulajdonképpen. A félelem titka a csalás. Ha egyszer leleplezzük, akkor a félelem elveszti erejét.

Vizsgálj meg minden félelmet. Vallj meg minden félelmet Istennek. Mondd neki: „Uram, én félek." Ő megért téged, Ő segíteni fog.

2. Lásd meg, hogy amitől félsz, azt rossz hited okozza

Nemcsak a félelmet kell napvilágra hozni és leleplezni; a te hitedet is elő kell hozni a világosságra és megvizsgálni. Meg kell látnod azt, hogy a hitedet rosszra használtad föl. Ezt meg kell látnod, beismerned és megváltoztatnod.

Jézus soha nem félt. Sohasem ismerte a félelmet. Most lásd meg az erőt, a nagyobb erőt, a hit erejét. Jézus a biztos halállal állt szemben a tenger hatalmas viharában, mégis a vihar azonnal elállt az Ő szavára: „Csöndesedjél, némulj el!" Ezért a hit győzelem, mivel a hit volt az Ő győzelme. Ha Isten veled van, akkor nem veszíthetsz. A helyes hit bármilyen nagy erőt biztosít számodra, bármely időben, bármely ellenség vagy problémák felett.

Lássuk végül Isten harmadik módját a félelem megszüntetésére.

3. Naponta gyakorold az Istenbe vetett hited erejét

Jézus saját örömének az volt a titka: „Ne félj, csak higgy!" Így gondolkozott Jézus, így érzett bizonyos dolgokkal szemben. Ezt cselekedte és ezt élte. Ő azt tette, amit prédikált. Ő gyakorolta a hitét. Megmutatta nekünk, miként éljünk ezen az úton. Megmutatta, mit cselekedjünk ezáltal. Ő a mi példaképünk.

Jézus a helyes hitet gyakorolta. A helyes hit mindennapi gyakorlása növelni fogja hited erejét. Minél erősebb a hited, annál bátrabban, biztonságosabban és sikeresebben fogsz élni.

Hit által Jézus nagyszerű életet élt. Az Ő élete a legcsodálatosabb élet volt, melyet ez a világ valaha is ismert. Ahelyett, hogy félnél, tedd, amit Jézus tett: bízzál az Istenben. Jézus helyesen hitt, és győzött. Így fogsz te is győzni.

A hit erősödik a gyakorlás által. Naponta törekszem gyakorolni az Istenben való hitemet, mert csak akkor leszek képes bátran szembeszállni a félelemmel. Tudom, mi a félelem, tudom, hogy mit jelent. Tudom azt, hogy a félelem a helytelen hit következménye. Tudom azt, hogy honnan ered a félelem. Tudom azt, hogy a helyes hit gyakorlása a félelem halála. Akkor miért féljek? Miért félj te?

Barátom, vésd emlékezetedbe ezt a három utat,melyet Isten mutatott a félelem legyőzésére. Abbahagyhatsz minden félelmet. Nem kell többé félned. A mi hitünk győzelem. Most szeretném, ha áttekintenénk azt a három félelmet, amely a leggyakoribb az emberiség életében.

A halálfélelem

A félelmek félelme a halálfélelem. Egyedül ebből a félelemből egy egész élet búskomorsága és betegsége származhat. A hit legnagyobb problémája a halálfélelem.

Jézus azt mondta: „Azért jöttem, hogy életük legyen és bővelkedjenek." Jézus nem azért jött, hogy halált adjon neked. Jézus azt mondta: „Hatalmat adtam nektek az ellenség minden ereje fölött." Ő nem azért jött, hogy gyengeséget adjon neked.

Jézus legyőzte a halált. Diadalmasan föltámadt a halálból. Jézus teljes győzelmet aratott a halálon saját maga számára és a te számodra. A félelmek félelméből tehát csak egy rossz hit lesz. A halál a helytelen hit végcélja. Tehát ne a haláltól, hanem a helytelen hittől féljünk. Kerüld, mint a pestist. Ha félned kell, féld az Istent. Ha félned kell, félj a rossz hittől. A halálod napja jobb lesz, mint a születésed napja, mert ez azt jelenti, hogy hazamész a dicsőséges, örök boldogság szabad Paradicsomába.

Hozd elő ezt a halálfélelmet a világosságra. lásd meg a célját. Lásd, kitől ered. Lásd meg, hogy olyan, mint bármely más félelem – a rossz hit eredménye. Tudd meg, hogy a jó hit által eltűnik. Gyakorold a helyes hitet, és a félelmek félelmének helyét legnagyobb győzelmed fogja kitölteni.

A szegénységtől való félelem

Most leplezd le a szegénységtől való félelmedet. A szegénység azt jelenti, hogy szűkölködsz azok nélkül a dolgok nélkül, amelyek a jó és kellemes élet szükségletei. A szegénység nem egészséges állapot. Nem lelkesítő, nem kellemes és jó. A szegénység nem az Isten ajándéka, mert Isten csak jó dolgokat ad. S mert ez nem jó, félnek tőle az emberek. A jótól nem félnek, a rossztól félnek. A szegénység gyöngíti a jó, Istenbe vetett hitet. Az a célja, hogy közreműködjön a test, lélek és szellem végleges elpusztításában.

A szegénység valóban szomorú és rettenetes állapota az életnek, de nem legyőzhetetlen. Mint bármely más szomorú állapot, a rossz hit eredménye. A szegénységtől való félelem szegénységhez vezet, mert egyenlő a szegénységben való hittel. Jób a gazdagság közepette is félt a szegénységtől. Attól félt, hogy elveszíti nagy gazdagságát és tisztességét. Jób félelme valóra vált. A zsákruháig és hamuig jutott, nagy fájdalmak közé. A szegénységben a sátán semmiféle szükségletedről nem gondoskodik. „Az én Istenem be fogja tölteni minden szükségeteket az Ő dicsőségének gazdagsága szerint" – írja Pál. Micsoda ellentét!

Isten olyan gazdag, hogy igazgyöngyökből készítette a szent város kapuit. Az utcát arannyal kövezte ki, és falát jáspiskőből készítette. Tizenkét drágakőből rakta

az alapot. Övé a végtelen hegyek jószága. Ne képzeld azt, hogy Ő nem tud gondoskodni mindennapi szükségletedről. Ne gondold azt, hogy Ő nem tud téged ellátni gyümölccsel, vesepecsenyével éppoly könnyen, mint mással. Istennek bámulatos útjai vannak ahhoz, hogy minket ellásson. Péternek azt mondta, fogja a hálót és vesse be a vízbe. Péter egy halat fogott, amelynek annyi pénz volt a szájában, hogy az Úrért és magáért is ki tudta fizetni az adót.

Szolgálatom kezdetén egy férfi átnyújtott a fivéremnek, Vadennek egy borítékot és továbbment. Vaden zsebre tette és elfelejtette. Több hónap is eltelt, amikor egyszer csak ötszáz dollárra volt szükségünk a Crusade kiadásához. Eddig mindig időben megvolt a pénzünk, de most teljesen reménytelennek látszott a dolog. Ekkor Vaden feljött és átadta az elfelejtett borítékot. Kinyitottam és egy ötszáz dollárról szóló csekk esett ki belőle néhány sor kíséretében: hálából Istennek, mert meggyógyította gyógyíthatatlan beteg feleségemet. Péterre és a halra gondolva mosolyogva azt mondtam Vadennek: „Itt a pénz Vaden, váltsd be a csekket és fizesd ki a számlát!"

Isten bámulatosan titokzatos módon tesz csodákat.

Használd az Istenben való hitedet, higgy a bővelkedésben, mert a helyes hit eredménye a bőség.

Eredménytelenségtől való félelem

A halálfélelem, a szegénységtől való félelem és a sikertelenségtől való félelem egy szentségtelen hármas. Ezeknek a félelmeknek bármelyike egymaga elégséges arra, hogy egy embert elpusztítson, de ezek gyakran együttjárnak.

Ha egynél több félelmed van, egyenként tépd ki és vizsgáld meg őket. Alkalmazd Isten három módját a félelem megállapítására mindegyik benned lévő félelemnél, egyenként. Válaszd külön a félelmeket és győzd le őket.

Fogd a sikertelenség félelmét, válaszd külön a többitől. A hiba a hibától való félelem következménye. Ezt rögtön meglátod, mihelyt leleplezed a félelmet. A hiba a rossz hit terméke, mert a rossz hitnek ereje van ahhoz, hogy elérje azt, amit kigondolt. A bukástól való félelem éppen olyan, mint bármely más félelem. Helyes hittel meg lehet semmisíteni.

A hibától való félelem visszatart attól, hogy megkísérelj megtenni valamit. Akadályoz abban, hogy a tőled telhető legjobbat tedd, mivel így gondolkodsz: „Mi értelme van?" Azt eredményezi, hogy másokkal hasonlítod össze magad és az összehasonlítás számodra előnytelen lesz. Azt eredményezi, hogy a másiknál kevesebbnek, jelentéktelenebbnek érzed magad.

Isten akarata-e az, hogy eképpen gondolkozz? Nem! A te hibás gondolkodásod és gondolkodásodra alapozott cselekedeted határozza meg az eredményt. A bukástól való félelem, ha csak egy pillanatra is helyet kap, egy pillanat alatt bukáshoz vezet. Az igazi (helyes) hit mindig az Istennel való győzelem felé vezet. S ha eredményt akarsz elérni, akkor sohase tűrd meg, egy pillanatra sem a bukástól való félelmet. Az a legnagyobb kudarc, ha nem azt teszed, amiről biztosan tudod, hogy Isten akarja, hogy cselekedd.

A győzelem valósággá lesz hited által, mert a hit a te hited cselekedete. Semmi sem állíthatja meg a hitet cselekvésében. Ezért annyira fontos a hit. Sohasem fogom tudni elfelejteni, mennyire beleremegett a szívem a félelembe, amikor az Úr elhívott és azt mondta: „Ettől az órától fogva betegeket gyógyítasz és ördögöt űzöl az én erőm által!" Reszkettem a félelemtől. Térdre estem és úgy zokogtam: „Istenem, mi lesz, ha nem sikerül?" Isten azt mondta: „Fiam, ez már megtörtént benned."

Amit én tettem, az kudarc volt. Mindig számíthatok az Isten erejére. Cselekszik valamit az életemmel, viszi mások felé a szabadítást. A kudarc az én saját gyengeségemből származott – s ez már mögöttem volt. Csupán a győzelem, melyet az Isten ereje biztosít, volt előttem. Nem volt okom félni a kudarctól. Hiszen már túl voltam rajta. Most Isten kínálta fel a győzelem lehetőségét. Tudtam, hogy csak helyesen kell hinnem és győzni fogok.

Sok félelem van, amiről szeretnék veletek beszélni, de azok félelmek csupán. Ezért nevezzük meg őket: az elárulástól való félelem, a kritikától való félelem, a betegségtől, az öregkortól, az álmatlanságtól vagy az attól való félelem, hogy nem becsülnek meg, az örökkévalóságtól való félelem vagy a halál utáni élettől való félelem. Ezek a félelmek, ha egyenként a világosságra hozzuk őket, kiderül, hogy a rossz hit példányai. Ugyanilyen bármely más félelem is.

Figyelmeztetlek: azok a dolgok, amiktől félsz, be fognak következni, ha továbbra is félsz tőlük. Ha elég sokáig félsz a betegségtől, beteg leszel. Ha attól félsz, hogy nem gyógyulsz meg, akkor nem gyógyulsz meg. Csak a helyes hit által gyógyulhatsz meg és lehetsz egészséges. A hitben erő van, akár jól használják fel, akár rosszul. Ezt soha ne feledd!

Használd mindig a helyes hitet, és akkor azt cselekszed, amit az Isten elvár tőled. A helyes hit annyi, mint hit által a helyes irányban cselekedni. Amikor ezt megtetted, maradj meg ebben!

Elétek tártam Isten három módját a félelem megakadályozására. Élj az Isten erejével, amely fölülmúlja az ellenség minden erejét, s akkor ez az erő a te félénk lelkületedet bátor lelkületűvé változtatja!

NE FÉLJETEK!

Oral Roberts

A MÁSODIK NEMZEDÉK

— Mit mond Isten nekünk a 90-es években? —

Miért a remény embere Ön ebben a mai zűrzavaros időben?" Ezt kérdezte Suenens bíborostól a 60-as évek végén Daniel Herr, a „The Critic" magazin szerkesztője. A bíboros így válaszolt: „Mert hiszek a Szentlélekben." Majd folytatta:„Nem úgy van, hogy Isten megteremtette a világot majd visszavonult és hagyta, hogy az magától működjék. Hasonlóképpen nem úgy van, hogy Isten új dolgokra ösztönzi az embereket, aztán pedig hagyja, hogy azok, akik a kezdeti indíttatást kapták, egyedül fejezzék be a munkát. Nem, Isten gondoskodik arról a műről, amit elkezd! Valóban: „Isten maga műveli bennetek jóakarata szerint a szándékot meg a végrehajtást is" (Fil 2,13). Istennek végtelen lehetősége van arra, hogy megadjon minden bölcsességet, kinyilatkoztatást, csodát és erőt ahhoz, hogy meg tudjuk valósítani a művét.

Ugyanakkor Isten azt várja, hogy az emberek válaszlépést tegyenek – Ő nem tesz erőszakot szabad akaratunkon. Kiárasztja Lelkét és kegyelmét, és arra hívja az embereket, hogy fogadják el engedelmesen az Ő Igéjét és erejét, hogy ezáltal növekedhessék Isten országa.

Most, hogy az 1990-es évekbe léptünk, ismét fel kell tennünk a kérdést, mit cselekszik Isten ma? Mire hív minket, különösen most, hogy a katolikus karizmatikus megújulás – mint elismert és szervezett megújulás – harmadik évtizedében jár? Azt hiszem, hogy az Úrral való menetelésünk új fejezethez érkezett. És azt hiszem, hogy a megújulás harmadik évtizedének népét már a második nemzedéknek nevezhetjük.

Mennyiben más Isten hívása ma, mint 1970-ben? Mi változott meg, és miben kell nekünk megváltoznunk?

Most, hogy mi, a második nemzedék a harmadik évtizedbe lépünk, szeretnénk világosan meghatározni, hogy mit akat az Úr most a katolikus karizmatikus megújulástól, pontosabban mindazoktól, akik megújult életre jutottak általa.

A karizmatikus megújulásban egyaránt száguldottunk szédítő magasban és vánszorogtunk a szikkadt pusztában. Az 1970-es éveket eufórikus optimizmus jellemezte. Minden okunk megvolt rá, hogy jól érezzük magunkat. A növekedés gyors – helyenként szédületes volt. Az emberek elnyerték a Szentlélek-keresztséget és szolgálni akarták az Egyházat. A katolikus karizmatikus megújulás figyelemre méltó ökumenikus nyitottságot mutatott azok iránt a protestáns testvérek iránt, akiknek szintén személyes kapcsolatuk volt Jézussal. Úgy tűnt, hogy a lelki adományok megsemmisítő győzelmet fognak hozni a sátán országa elleni harcban. Volt nehézség, kínlódás és kudarc is, de az évtizedet alapvetően az optimizmus és a gyors növekedés jellemezte.

Az 1980-as években elpárolgott az eufória. Kijózanodva kellett tapasztalnunk a bűn valóságát. A gyenge alapra épített bizonytalanság érzete lett úrrá rajtunk. Minden okunk megvolt rá, hogy ezúttal rosszul érezzük magunkat. A karizmatikus megújulás legtöbb szervezete ideiglenesnek bizonyult. Egyre több konferencia indult majd tűnt el. A vezetők veszekedtek. A testvérközösségek szétváltak. Csökkent az együttműködés a protestáns testvérekkel. Néhány területen ugyan jelentős volt a növekedés, de az általános érzés az volt, hogy újra kell gondolnunk a dolgokat.

Sokan úgy láttuk, hogy az 1980-as évek alapvető, prófétai üzenete a tisztulás és a bűnbánat. Mások úgy érezték, hogy a magukkal foglalkozás helyett át kell térni a személyes evangelizációra. Az Úr arra hívta a vezetőket, hogy tisztuljanak meg a becsvágytól és a hiúságtól. Arra hívott minket, hogy hagyjuk el a materializmust és a világiasságot. Ez a hívás megegyezett a személyes imádság, a bűnbánat, a közbenjárás és a tanúságtétel évszázados katolikus hagyományával. Ez állt a nagy érdeklődést keltett Mária jelenéseknek is a középpontjában. Ahogy egyre több Máriás közösség jött létre, mind többen fordultak az imádás és a lelki adományoktól a közbenjárás és a bűnbánat felé.

És itt állunk fáradtan, zavarodottan a 90-es évek elején. Talán jobban tudjuk azt, hogy mi is a megújulás, de már bizonytalanabbak vagyunk, hogy merre menjünk. Jóformán semmi sem valósult meg a 70-es évek próféciáiból, melyek a mozgalom szerkezeti formáira és az egységre vonatkoztak. Ugyanez a helyzet a 80-as évek próféciáival is, melyek tisztulásra és bűnbánatra szólítottak fel. Nem lettünk az a nép, ami reményeinkben voltunk. Úgy tűnik, ugyanolyan messze vagyunk a 70-es évek hívásától, mint a 80-as évekétől. Nem vagyunk abban a helyzetben, hogy új vállalkozásokba kezdjünk. A 90-es évek viszont már elkezdődtek és lépni kell.

A 70-es években elhatároztuk, imaösszejöveteleket, imacsoportokat, közösségeket, szolgáló teameket, megújulási napokat és más struktúrákat hozunk létre. Még a 80-as években is meg tudtuk azt tenni, hogy mi határozzuk meg, hogy milyen ügyekkel, milyen kérdésekkel kívánunk foglalkozni. Mi választottuk meg, hogy hol szállunk be a nagy egyház életébe, hol kínáljuk fel azt, amit fontosnak tartottunk: az evangelizációt, az ifjúsági missziót, az ortodox katolikus tanítást, az imádást és az elesettek gondozását. De most, a 90-es években az el-

lenség előrenyomulásával van dolgunk és azokkal a kérdésekkel, amit ez felvet.

Egyfelől, megváltozott a világ körülöttünk. Úgy tűnik, a kommunizmus mindenhol összeomlik. Ezzel együtt csökken a nagyhatalmak összeütközésének, illetve a totális atomháborúnak a veszélye. Szerte a világon kitör a demokrácia utáni éhség – Argentínában és Dél-Koreában, a Fülöp-szigeteken és Namíbiában, Kelet-Európában és Közép-Amerikában egyaránt.

Üdvözöljük azt a gazdasági fejlődést is, mely a világ sok népét emelte ki a szegénységből és további növekedést is ígér. Mindazonáltal ez a siker csak arra mutat rá, hogy milyen egyenlőtlenségek rejlenek a világ javainak elosztásában, és azokra a helyekre irányítja figyelmünket – Haiti, szinte egész Afrika, India, a Közép-Kelet nagy része, hogy csak egy párat említsünk -, ahol a valódi éhezés átka ül a mindennapok felett. A mi hétköznapjainkban azonban a világ sok tekintetben nyugtalanítóbb.

Az emberi élet minden szinten támadásnak van kitéve. Az abortusz borzasztó pestise még ma is évente több mint egymillió életet követel az Egyesült Államokban. A kulturális elit olyan társadalom élén áll, amely elfogadja az eutanáziát. Sok orvosi központban elfogadott gyakorlat az újszülött-gyilkosság. Az asszisztált öngyilkosságot javasolják a fogyatékosoknak és azoknak a betegeknek, akiknek az „életminőségét" túl alacsonynak gondolják. És ezt a gyakorlatot a talk show-kon és a tömegtájékoztatásban is megemlítik, támogatják és védik. A tömeges méretű halált éltetik, mint olyan megoldást, amely megfelel a nem-megfelelő emberek esetében.

Maga az a tény, hogy világunk a nemzetközi béke felé halad, utat nyitott több keresztény ellenes new age-es tannak. Isteni emberről prédikálnak, olyan emberről, aki egymaga mindennel rendelkezik ahhoz, hogy eljusson az élet és a civilizáció feletti korlátlan uralomra. A gnoszticizmus eretneksége ismét felüti a fejét önmegtapasztalás, álmisztika vagy népszerű pszichológia köntösében. Pogány istenek és istennők kerülnek vissza régi helyükre meditációs programok formájában, vagy felszabadító mozgalmak részeként.

A halálnak és a New Age-nek ezek a tanai nem „ott náluk" vannak. Családjainkba, otthonainkba, iskoláinkba és templomainkba jönnek. Belopakodnak a televízión, az újságokon és a magazinokon keresztül. Megjelennek a tankönyvekben és a vezető lelkiségi műsorokban. Leterítik azokat is, akik eddig értékes munkát végeztek társadalmunk szegényei, elesettjei, kitaszítottjai és fogyatékosai körében.

Legkönnyebben persze a pornográfián és rock-kultúrán keresztül érik el ifjúságunkat. Igen, társadalmunk ifjúsága a sötét, kábítószer- és halálközpontú rock-kultúra martalékává válik. Méginkább megtörténik ez ott, ahol felbomlott családok vannak, ahol hiányzik a szülői irányítás, ahol nincsenek testvérek, akik kiállhatnának a családi értékekért.

Ezek az általános támadások nem hagyják érintetlenül az elkötelezett keresztények személyes életét sem. Olyan támadások ezek, melyek romlást és pusztulást hoznak közvetlen családunk tagjainak életébe. A mi idős hozzátartozóinknak fogják javasolni az eutanáziát. A mi rokonaink lesznek azok, akiknek az öngyilkosság által ígérnek menekülést bajukból. Lehet, hogy a mi fogyatékos újszülöttünk lesz az újszülött gyilkosság következő áldozata.A mi bajba került lányunk vagy unokahúgunk lesz az, akit abortuszra biztatnak.

És ami mostanában leginkább megdöbbent, az az, hogy milyen uralkodó szerepet játszanak az öngyilkosság körüli gondolatok korunk sérült ifjúságának a világában. Az a tapasztalatom, hogy az öngyilkosság gondolata igen hamar megjelenik a depressziós vagy a gátlásos fiatalemberek tudatában. Mind gyakrabban találkozom az öngyilkosság szellemével, amely meghatározza azoknak a belső világát, akiket egyébként „jó gyerekek"-nek hívunk. A 90-es évek a halál társadalmának csúcsára vezetnek minket. A halál és a sötétség erői küzdenek ma az élet és a világosság erőivel.

Az élet és a világosság erői az élet és a világosság Istenét ünneplik, azt az Istent, aki a megváltás misztériumán keresztül örök életre hív minket; arra is felszólít, hogy tiszteljünk minden életet és szenteljük életünket Jézus Krisztusnak, az Ő ügyének és Isten országának.

A huszadik század elérkezett ahhoz a ponthoz, amikor ezek az erők már frontális harcot vívnak egymással. Miután a felek kiépítették hadállásaikat, miután láthattuk a szavak harcát majd a hidegháborút, elérkeztünk a nyílt háborúskodásig. Elérkezett az ideje annak, hogy a közös cél érdekében mindannyian bevessük magunkat a harcba, hiszen csak így győzhetjük le közös ellenségünket, mely ott pusztít társadalmunk kellős közepén.

Mit mond nekünk az Úr a 90-es években? Azt hiszem, arra hív minket, hogy cselekedjünk, hogy harcoljunk meg az ellenséggel és hogy érjük el azokat, akik elvesznek. A 80-as évek a bűnbánat és a vezeklés évtizede volt. Legyen a 90-es évek a bátor és eredményes tetteké, olyan évtized, amikor a katolikus keresztények jelen vannak a világban, megváltoztatják a világot és hirdetik, hogy elérkezett Isten országa.

Hiszem, hogy a 90-es évek prófétai képe a megmentés képe. Amikor Jézus észrevette Zakeust Jerikó fügefáján, olyan embert mentett meg, akit a város népe megvetett, akiről már lemondtak, hiszen reménytelen bűnösnek tartották. Jézus megmentette Zakeust. Lelkileg ez az ember a halálos ágyon feküdt. Jézus kiszemelte őt, ezt az embert, aki talán a legrosszabb lelkiállapotban volt ezen a napon Jerikóban.

Hiszem, hogy az Úr azt akarja, hogy érjük el azokat, akiket látszólag egyáltalán nem érdekel az evangélium,

azokat a zakeusokat, akiket megvetünk, akikről már lemondtunk.

A 80-as évek végén ennek a megmentés képnek a prófétai megjelenését láthattuk az abortusz ellen küzdő Operation Rescue c. folyóiratban. (A folyóiratban egy fénykép volt látható olyan emberekről, akik elállják az abortusz-klinika bejáratát. Ford.megj.) A keresztények nem értenek egyet az Operation Rescue taktikájával és stratégiájával, és ez érthető is. De azt hiszem, hogy a megmentés igenis az Úr népének a prófétai képe a 90-es években. Ő azt akarja, hogy induljunk el és mentsük meg azokat az embereket, azokat a lelkeket, azokat az intézményeket, melyek elvesztették szabadságukat a gonosz birodalmában.

Azt akarja, hogy érjük el azokat, akik éhesek, akiknek nincs fedél a fejük fölött, akik kétségbe vannak esve, akik nem látnak kiutat. Azokat, akik áldozatul esnek egy olyan társadalomnak, amely szeretné a szerencsétleneket felelőssé tenni szerencsétlenségükért. Azt akarja az Úr, hogy érjük el a bajba jutott lányokat, azokat a családokat, ahol súlyos beteg vagy fogyatékos családtagok vannak, az öregeket, azokat, akik már az Úrhoz készülnek – egyszóval mindazokat, akik legkönnyebben eshetnek áldozatul az emberi élet iránti érzéketlenségnek. Az Úr azt akarja, hogy érjük el azokat, akik remény nélkül élnek: a börtönök lakóit, a szenvedély rabjait, a kábítószereseket, az alkoholistákat, az AIDS áldozatait, az elmebetegeket, azokat a betegeket, akik nem reménykedhetnek már a gyógyulásban, azokat, akik a halálukon vannak. Azt akarja, hogy érjük el azokat, akik hátat fordítottak az Úrnak és az Ő országának. Vannak ilyenek a saját családunkban is. Másokkal pedig a munkahelyünkön vagy a szomszédságunkban fogunk találkozni.

Úgy tűnhet, hogy túl sokat kívánunk, túl nagy fába vágtuk a fejszénket. Úgy gondolom azonban, hogy a 70-es és a 80-as évek megújulásának éppen az volt a feladata, hogy felkészítsen minket a bevetésre, a harcra. Mi tudjuk, mi a jó és mi a rossz. Tudjuk, hogy a győzelem Jézus Krisztusban, az Ő Lelkének erejében van. Tudjuk, hogy fegyvereink lelki természetűek és hogy Krisztus teljes fegyverzetét kell magunkra öltenünk. Tudjuk, hogy nem egyenként kell lépnünk, hanem egymással összefogva. Tudjuk, hogy az Egyház Isten ajándéka számunkra, az a hely, ahol meg kell gyökereznünk és táplálékot kell találnunk. Tudjuk, hogy Isten ebben a rendkívüli harcban egészen különleges módon küldi hozzánk Máriát, az Istenanyát. Tudjuk, hogy ma II.János Pál pápa a kiválasztott prófétai vezetőnk. Tudjuk, hogy Isten viseli gondját életünknek és szolgálatunknak, amikor személyes kapcsolatra jutunk Jézussal mint Úrral és Megváltóval, amikor kiárasztja ránk Szentlelkét a dicsőítés, a gyógyítás és a szabadítás adományával. Tudjuk, hogy eszközei lehetünk annak, hogy mások is megkapják ezeket az adományokat, ha melléjük állunk a 90-es évek harcában.

Hiszem, hogy ami eddig karizmatikus megújulásként volt ismeretes, a 90-es években el fog jutni az Egyház szívébe nem mozgalomként, nem úgy, mint egy tagokból álló szervezet, hanem mint egy olyan hatékony erő, mellyel megküzdhetünk a nyakunkon lévő ellenséggel, mellyel elindulhatunk, hogy visszafoglaljuk azt a területet, ami Isten jogos tulajdona.

Emlékszem, hogy milyen nagy erővel indult el a háborús készülődés az Egyesült Államok minden otthonában és minden templomában, amikor a II. világháborúban megtámadták hazánkat. Hiszem, hogy otthonainknak és templomainknak ugyanígy fel kell készülniük arra, hogy képesek legyenek visszaverni a halál kultúrájának támadásait. Hiszem, hogy rá fogunk jönni, hogy a 70-es és 80-as évek a 90-es évek előkészítése volt. Meg fogjuk látni, hogy ami akkor kudarcnak és csalódásnak tűnt, az Isten tervében tisztítás volt, felkészítés erre az évtizedre, erre a második nemzedékre.

Könyörögnünk kell Istenhez, segítsen teljesen megértenünk azokat a szavakat, amelyeket II. János Pál pápa 1989 szeptember 6-án mondott az Általános Audiencián: „A Lélek-keresztség nem más, mint emberségünk megújítása Isten Lelkének erejében... Jézus, a Messiás képes arra, hogy újból megkereszteljen Lelkével, azzal a Lélekkel, mely teljesen betölti Őt. A Lélek Jézus megdicsőült emberségéből mint élő víz forrásából árad a világra." Elgondolkoztatnak II.János Pál pápa szavai. Igen, Isten azt akarja, hogy a Lélek-keresztség legyen teljesen személyes, jusson el mindenkihez és legyen keresztény életünk alapja.

A „második nemzedék" címet adtam cikkemnek, mivel meggyőződésem, hogy újra át kell gondolnunk ezt, új módon kell gondolkodnunk arról, hogy mi Isten terve a karizmatikus megújulással, különösképpen a katolikus karizmatikus megújulással. Ezt fejezi ki az, hogy „második nemzedék". Az első nemzedék után új vezetők, új struktúrák, új gondolatok jelennek meg. Megjelenik a második nemzedék, de őrzi és ápolja a rábízott kegyelmet és adományokat.

A következő kérdések alapján gondolhatja át feladatait ez a második nemzedék:

Mit jelent az, hogy „az Egyház szíve"? Mi alapján döntsük el azt, hogy kik lesznek a társaink a közös harcban? Mi alapján döntsük el azt, hogy hol és hogyan mentünk meg egyéneket és intézményeket? Hogyan vihetjük az élet evangéliumát a halál-központú társadalom gondolkodásába? Hogyan tudjuk megvalósítani azt, hogy bölcs sáfárokként ragaszkodjunk az első nemzedék kincseihez, és ugyanakkor annak az Istennek kövessük hívását, aki új minden reggel?

Istentől kérjük a bölcsességet, és a következőkben mindent kövessünk el, hogy megtaláljuk a választ ezekre a kérdésekre.

Michael Scanlan

MIT ADOTT A SZENTLÉLEK SZEMINÁRIUM?

Rövid tanúságtételek a szemináriumot végzett fiataloktól (II.)

„Mit adott nekem a szeminárium? Teljes elkötelezettséget Jézus iránt! Megújulást és betöltekezést a Lélekkel! Tartalmában új ismeretet, lelkületében elmélyülést! Nyitottságot testvéreim felé! Nagyobb megértést, türelmet és szeretetet embertársaim felé. Imaéletem megújítását! Csodálatos szabadítást! Istennek legyen hála." *K. K.*

„Annak az élménynek a megtapasztalását, hogy Krisztus tényleges, érzékelhető irányítója életemnek. Egy régi vágy beteljesülését, hogy az Egyházban tanult rengeteg bölcseleti, elvi igazságot átlépve napi lebontásban is meg lehet élni a hitet. Békét Krisztusban. Nagy félelmet, hogy ez is múló kegyelmi időszak csupán, s a megpróbáltatásban ismét elhagyom Őt, s hogy mint általában minden szemináriumnak, az idő múlásával ennek is szertefoszlik a hatása, és az élményből emlék lesz csupán." *K. G.*

„Mély hitet, lelki nyugalmat, útmutatást az elkövetkezendő időkre. Megtanultam bízni Istenben, és ráhagyatkozni minden fontos döntésemben. Odafigyelni a másikra. Fontos lett az ima, az Istennel való kapcsolatom." *L. A.*

„Eddigi hitemben való megerősödést, maradék lényeges kérdéseimre választ, Isten jóságával szembeni, még meglévő kétségeim eloszlatását. A Szentlélek bennem való jelenlétének konkrét, fizikai megtapasztalását, ezáltal nagyobb szeretetet az emberek iránt, buzdítást a jótettekre és önfeláldozó életre." *M. K.*

„Mit kaptam a szemináriumtól? Rendszeres odafigyelő imádkozást, a bibliai fejezetek mélyebb megértését, megérzését. Határozott vágyakozást az Istennel való beszélgetésre. Az idegenkedés levetkőzését a karizmatikus közösséggel szemben, a nyelveken való imádkozás lényegének megértését. Új gondolatokat kaptam az előadásokból, amelyeket tovább tudok adni a közösségemnek. Erőt egyes visszatérő bűneimtől való szabaduláshoz." *N. B. K.*

„A szeminárium alatt megtanultam, hogy nagyobb igényem legyen a lelki életre. A Szentlélekbe vetett hitem megerősödött, s a Lélek által családom nevelésében is inkább odafigyelek arra, hogy Isten létére jobban oda kell figyelnünk. Imaéletem megerősödött. Bízom abban, hogy igazán át tudom engedni magam a Lélek vezetésének." *P. K.*

„Először is sok örömet! Sikerült rendeznem és jobban feldolgoznom alapvető kérdéseket, és megtisztítani, működőképessé tenni világképemet. Biztonságot! Bátorságot! Döntéseimben nagy segítséget! A rátalálás örömét; dinamikus, és főleg cselekvésre is serkentő szemléletmódot. Szeretnék az Emmausz közösség tagjává lenni. Boldogan munkálkodnék Egyházunkért, mert bizonysággá vált bennem, hogy ez az egyetlen Igaz Út! Alleluja!" *S. R.*

„Ez a szeminárium megerősített abban, hogy a Szentlélek ereje nélkül semmit sem tudok tenni. Bebizonyosodott előttem az, hogy életem teljes átadásával kerülhetek igazán közel az Úrhoz. Nap mint nap érzem a Szentlélek irányítását, kegyelmét. Bárcsak adná az Úr, hogy nyitott szívvel mindig Rá tudjak figyelni!" *S. A.*

„Az imaéletem megújult. Hiszem, hogy Jézus Krisztus elküldte nekem a Szentlelket. A keskeny ösvényen akarok járni, és szeretném minél több embernek elmondani, a világban választani kell Isten és a gonosz között! Fel szeretném világosítani az embereket a Lélek által, hogy Isten minden embert szeret! (Tanítást kaptam az Úrról, szeretetéről.)" *S. M.*

„A szeminárium ideje alatt az imaéletem mélyebbé vált. Nagyon sok örömet érzek. Hétköznapi dolgok megoldása, ami eddig problémát jelentett nekem, már nem jelent problémát. Rájöttem, hogy többségük kicsinyes és túlzottan evilági dolog. Egyedül Istenben elmerülve érdemes élni! Nyugodtabb lettem. Tudok másokkal beszélgetni a hitemről." *S. K.*

„Közelebb vezetett Istenhez. A legfontosabb dolog a szeretet. Belső megnyugvás. A napi imák fontossága. Az Úr dícsérete." *S. O.*

„Itt megtaláltam azt, amire már évek óta vágyódtam. Megéreztem, megtapasztaltam az Úr végtelen szeretetét. Most már tudom, hogy Ő él, szeret és elfogad engem. Az ima azóta gyönyörűség számomra. Vágyom az Úrral együtt lenni. A lelkiismeretem sokkal érzékenyebb lett. Találkoztam az Úrral és többé már nem lehetek ugyanaz! Vágyakozom a testvérek után, akikkel együtt átéltem ezt a csodát." *S. T.*

„Lelki megnyugvást és kiegyensúlyozottságot adott. Óriási szabadságot és sok-sok örömet, ami eltöltötte a szívemet." *S. A.*

„Az Istenhez való közeledés lehetőségét kaptam, a hitem elmélyítését és az Atyához fűződő kapcsolatom szorosabbá válását!" *SZ. A.*

„Mit adott nekem a szeminárium? Megláttam az élet örömeit. Hálát tudok adni Istennek az eddigi életemért és, úgy érzem, mindenért. Közelebb kerültem Istenhez és az emberekhez is." *SZ. M.*

„A szeminárium elkezdése óta imádságaimat sokkal mélyebb lelkülettel végzem, bár sok hiányosságom van még ezzel kapcsolatban. Tudom dicsőíteni az Urat. Tudok örülni olyan dolgoknak, amelyek mellett eddig elsiklottam. Nyíltabbá váltam, s közösségben is sikerült imádkoznom. Mások öröme boldoggá tesz, s nem irigységre jogosít. Gyógyító imára van szükségem, hiszen még sok hiányosságot érzek magamban." *SZ. K.*

„Hosszabban, elmélyültebben tudok imádkozni.Vágyakozom arra, hogy minél több időt töltsek az Úrral. Indítást érzek a másokért való imára. Türelmesebb vagyok másokhoz. Belső nyugalmat, örömet érzek szinte folyamatosan. Mások elmondása szerint vidámabb, mosolygósabb lettem." *SZ. L.*

„Nekem az egész életemet megváltoztatta, megújította. Eddig kínszenvedés volt számomra az ima, most a Lélek imádkozik bennem és helyettem. Mindent más szemmel látok, a Lélek néz a szememmel. Tudok beszélni arról, ami bennem van és látom, hogy ez megérint másokat, mert olyan erő árad belőlem, amilyen eddig soha. Felelősségérzet született bennem a még meg nem tért emberek felé. Nagyon szeretem Jézust, pontosabban újra szeretem." *SZ. G.*

„A szeminárium megújította a Szentlélekkel való kapcsolatomat. A Lélekkel sokkal tudatosabban élem meg a napomat. Megújította az imádságomat, már reggel tudatosan készülök a napra és kérem a Szentlélek segítségét. Életgyónásommal jobban megismerhettem sérüléseimet, és gyógyulásom így tökéletesebb lett. A szeminárium családunkat is jobban összehozta, mivel leányom is elvégezte azt. S végül társakat adott, akik szintén elkötelezettek lettek Jézusnak a Szentlélek vezetésével." *SZ. L.*

„A Szentlélek közösség szeretetét, csoporttársaim szeretetét kaptam. A Szentlélekhez kapcsolódást és a hozzá való imádságot, ill. nagyobb fokú imádását Krisztusban." *Dr. T. J.*

„A szeminárium rendszeresebbé tette az imaéletemet. Hétről hétre mélyült és állandósult a békesség bennem. Tisztázott és kifésült sok zavaros kérdést a fejemben. Az új testvérek új színekkel gyarapították emberismeretemet. Türelmesebben tudok másokra figyelni, nem tolakszom annyira, mint eddig. Miután kortyolgattam a tanítást, úgy érzem, még többet kellene tanulnom, és folyamatosan, hétről hétre, szisztematikusan – ahogy a szemináriumon – fejlődni. Köszönöm." *T. K. Á.*

„A szeminárium nagyon komoly tapasztalattal gazdagított. Egyházunk megújulását látom benne. Nagyon sok jó lelki tulajdonságot mozgatott meg bennünk. Olyan együttes örömet adott, amire eddig nem volt példa. Köszönet a karizmatikus megújulásért, a Szentlélek példa nélküli kiáradásáért. Amen." *V. J.*

SZENT ÁGOSTON IMÁDSÁGA A SZENTLÉLEKHEZ

Ó isteni Szeretet! Szent közössége a mindenható Atyának és a boldog Fiúnak! Mindenható vigasztaló Lélek, szomorúak kegyes vigasztalója, szállj az én lelkem hajlékába hatalmas erőddel, ragyogó világosságod fényével vidítsd fel elhanyagolt belsőmnek homályos zugait, ó kegyes vendég, és tedd termékennyé harmatod bőségével a hosszú szárazságtól kiaszott bensőmet.

Sebesítsd meg szereteted nyilával lelkemnek belsejét, gyújtsd lángra üdvösséges tüzeddel megdermedt szívemet, ragyogd be a szent buzgalom tüzével és áraszd el testemnek, lelkemnek minden rejtekét.

Adj innom gyönyörűséged patakjából, hogy elmenjen kedvem a világ mérgezett édességeinek ízétől.

Taníts meg akaratod teljesítésére, mert te vagy az én Istenem.

Hiszem, hogy akiben te lakozol, veled lakozik abban az Atya és a Fiú is. Boldog, aki megérdemli, hogy te vendége légy, mert általad az Atya és a Fiú is lakást készítenek nála.

Jöjj, immár jöjj, kesergő léleknek kegyes vigasztalója, jó sorsban és megpróbáltatásokban segítője. Jöjj, bűnök lemosója, sebek gyógyítója! Jöjj, törékenyek erőssége, ingadozók fölemelője; jöjj, alázatosak tanítója, kevélyek megrontója. Jöjj, árváknak kegyes atyja, özvegyek édes gyámola. Jöjj, szegények reménysége, megfogyatkozottak lábraállítója. Jöjj, hajózók csillaga, hajótöröttek kikötője. Jöjj, minden élőknek kiváltképpen való ékessége, haldoklók egyetlen üdvössége.

Jöjj, Szentlélek, jöjj, könyörülj rajtam, tégy a magadévá, szállj belém kegyesen, hogy irgalmadnak sokasága szerint, csekélységemet a te nagyságod, gyarlóságomat pedig a te erőd pótolja, Jézus Krisztus, az én üdvözítőm által, aki veled és az Atyával él és uralkodik mindörökkön örökké. Amen.

TEOLÓGIAI ÉS LELKIPÁSZTORI TÁJÉKOZÓDÁS A MEGÚJULÁSRÓL

Krisztus és a Szentlélek

Jézus befogadja a Szentlelket. Jézus befogadója és küldője a Szentléleknek. Először befogadója. A Lélek kiáradása az új messiási kor bevezetője, Isten új, teremtő tette. Jézus létének első pillanatától kezdve telve volt Szentlélekkel. A Szentlélek erejéből fogantatott, már ez Isten Fiának bizonyítja Őt. Nyilvános fellépésekor, a messiási küldetés vállalásakor a Jordán vizében megkeresztelkedve fogadta a Lelket. Jézus megkeresztelkedésének pillanatában János látta megnyílni az eget, és a Lelket leszállni Rá! (Mk 1,10) A szentírási szöveg mint tapasztalatot hangsúlyozza ezt, s ez a történelemnek egészen megismételhetetlen pillanata. A Léleknek ez a „nyilvános" befogadása Jézust Messiásnak hirdeti, rámutat a messiási korra, az Új Szövetségre – nyilvános jelleggel. Jézus nemcsak a messiási küldetéshez szükséges erőként kapja a Szentlelket, hanem személyként, aki hatalmat és erőt ad a küldetés beteljesítéséhez (ApCsel 10,8).

Az Úr Lelke kiáradt rá, mert Ő választatott arra, hogy hirdesse az Örömhírt a szegényeknek (Lk 4,18). Keresztelő János kapta az ígéretet: „Akire látod, hogy rászáll a Lélek és rajta marad, ő az, aki Szentlélekkel keresztel" (Jn 1,33). A jeruzsálemi Biblia azt mondja magyarázatként: ez a mondat foglalja össze az egész messiási küldetést. Jézus fogadja a Lelket, és a Lélek valóban megnyugszik rajta, ezért Ő is megkeresztelhet másokat a Lélekkel. Ebben az összefüggésben Jézus szolgálata nem más, mint „Szentlélekkel keresztelni" (Iz 11,2; 42,1; Jn 1,35). Jézus küldi a Szentlelket. Jézus feláldozta magát az örök Lélek által a kereszten az Atyának (Zsid 9,14). A megdicsőült és feltámadott Úr küldi a Lelket. Felemeltetett és megdicsőült a Lélek által és felment az Atyához, megdicsőült teste egészen betöltődött isteni életadó hatalma által (Jn 7,37-39; 19,34; Róm 5,5; Apcsel 2,17). Jézus és a Lélek között kölcsönösség van. Jézus a Lélekhordozó, akinek a Lélek teljessége adatott (Jn 3,34; Lk 4,1) – mert az Atya „felkente Őt Szentlélekkel és hatalommal" (Apcsel 10,38). Jézust a Lélek vezeti és az Atya az, aki a Lélek által feltámasztja Őt a halálból (Ef 1,18-20; Róm 8,11; 1Kor 6,14; 2Kor 13,14). Jézus elküldi a Lelket, akit Ő befogadott, és ez a Lélek tesz valakit kereszténnyé. „Akiben... nincs Krisztus Lelke, az nem tartozik hozzá" (Róm 8,9). A kereszténységbe való bevezetés (iniciáció) megkülönböztető aktusa a Lélek fogadása (ApCsel 19,1-7). Másrészt, maga a Lélek az, aki rávezet a hitvallásra: Jézus az Úr! (1Kor 12,3) Jézus és a Lélek közösségének az Atya dicsőségére irányul: „Általa van midkettőnknek szabad útja egy Lélekben az Atyához" (Ef 2,18).

Krisztus és a Lélek sajátos funkciói. Nem vakmerőség megkísérelni ezt a megkülönböztetést, hiszen a keresztények Krisztusba és nem a Lélekbe „inkarnálódtak" bele. Másrészt viszont a Lélek befogadása épít bele Krisztus testébe és tesz kereszténnyé. A Lélek az, aki létrehozza azt a kommunikációt, mely egy – Isten egész népében. A Lélek az egységet teremtő, mert Ő építi Krisztus testeként az Egyházat (1Kor 12,3). A Lélek teremt egységet Krisztus és az Egyház között, és Ő tesz különbséget is. Krisztus a Lélek által van jelen az Egyházban, és a Lélek indítja az egyént a Jézus Krisztusba vetett hitre. Mint az Atya és a Fiú, a Szentlélek is integrált személy önmagában, ugyanakkor a Lélek Krisztus Lelke (Róm 8,9; Gal 4,6). De nem szabad Krisztus és a Lélek sajátos szerepét pusztán teológiai spekulációnak tekinteni. Krisztus és a Lélek egyaránt sajátos módon teremtik az Egyházat, alapvető hatásuk van az Egyház küldetésében, a közös és személyes imában, az evangelizálásban és a világ szolgálatában.

Az Egyház és a Szentlélek

Jézus az Egyház prototípusa – az Egyház pedig Krisztus szakramentuma (LG 1) – benső életének mintája, benső struktúrájának prototípusa Jézus az Atyához és a Szentlélekhez való viszonyában. Ahogyan Jézust a Szentlélek rendelte Isten Fiává, amikor a Magasságbeli Ereje beárnyékolta Máriát (Lk 1,35), ahogyan a Lélek indította messiási küldetését, Aki leszállt rá és rajta maradt a Jordánban, hasonló módon a Szentlélek alapította meg az Egyházat és indította Pünkösdkor el nyilvános útjára.

Nyugaton van egy tendencia arra, hogy csak Krisztusra vonatkoztassuk az Egyház építését, és ha az Egyházat már meghatároztuk krisztológiai fogalmakkal, akkor adjuk még hozzá a Szentlelket mint éltető Lelket, Aki a már meglévő struktúrát élteti. Eszerint a Lélek valami adalék a már meglévő, organizált Egyházhoz. Eszerint Krisztus alapítja az Egyházat, a Lélek csak élteti. Így a Lélek szinte második helyre szorul, hiszen Krisztusé az első. Ha az Egyház Krisztus szakramentuma – akkor ez hamis szemlélet. Jézus nem először az Isten Fia, Akit azután megelevenít az Isten Lelke, hogy teljesíthesse küldetését, Jézus nem először Messiás, akit aztán a Lélek erővel tölt be, hogy ezt valóra tudja váltani.

Krisztus és a Lélek együtt alapítják az Egyházat, ők ketten az Egyház alapítói. Mint ahogyan az Egyház nem egyház Krisztus nélkül, úgy nem az a Lélek nélkül sem. Az Egyház két küldésnek, Krisztus és a Lélek küldésének eredménye. Krisztus és a Lélek ugyanabban a mozzanatban alapítja az Egyházat, nincs időbeli elsőbbség sem. Nem lehet elkendőzni azt az igazságot, hogy az Egyházat a Pünkösd-esemény ereje Jézus életébe és szolgálatába avatta be.

Az Egyház Krisztus felkenésének kiterjesztése. Mivel az Egyház Krisztus szakramentuma, ezért az Egyház Krisztusnak a Lélekkel való felkentségét terjeszti ki ránk. Az Egyház nem pusztán az inkarnáció kiterjesztése, hanem Krisztus Lélekkel való felkenésének kiterjesztése – fogantatását és keresztelését is beleértve – az egész Egyházra. Ha az Egyház élete hatékony a maga szentségi életében, ha eredményes az evangelizációja, ha átformálódik az élete, ez mind azért van, mert Krisztus Lelkével való felkenése kiterjed az Egyházra. Az Egyház egysége, a hit közlése ugyanebből a Lélekkel felkentségből fakad. A Lélek az, aki egyesíti Krisztust az Egyházzal és ugyanakkor biztosítja a különbözőség fennmaradását.

Az Egyház karizmatikus struktúrája

Nincsenek speciális Lélek-hordozók. Az Egyház, Krisztus szakramentumaként, kiterjeszti ránk a Lélekkel való felkentséget. A Szentlélek örök Pünkösdként lakik az Egyházban, teszi az Egyházat Krisztus testévé, egyetlen templommá, Isten népévé, tölti be erővel, tisztogatja s arra indítja, hogy hirdesse Jézus uralmát az Atya dicsőségére.

A Lélek benn lakik az Egyházban, a hívek szívében mint templomban, a Lélek az egész Egyháznak adatott ajándék (1Kor 3,16; 6,19). Az élő adomány maga a Lélek, s a Lélekkel érkeznek adományai, a karizmák. A Lélek és a karizmák az Egyházhoz tartoznak, mert ajándékba kapta őket. A Lélek különböző szolgálatokban, funkciókban, különböző mértékben nyilvánul meg ugyan, de az egész Egyház és minden tagja részese a Léleknek. Nincs külön elit osztálya a Lélek hordozóknak, elkülönült csoportja a Szentlélekkel telt híveknek. A Lélekben teljessé vált élet, a Lélek szabadságában részesülő élet az egész Egyház közös java, bár nem mindenki éli át azonos módon.

A Lélek, aki az egész Egyháznak adatott, az Egyház és a világ szolgálatában válik láthatóvá. Ilyen értelemben a Lélek és karizmái elválaszthatatlanok, de nem azonosak. A karizma a Lélek manifesztációja a szolgálatban. Ezért a karizma az Egyház és a világ szolgálatára van és nem elsősorban az egyén megszentelődéséért. Mivel a Lélek és karizmái lényeg szerint az Egyházhoz tartoznak mint szabad ajándékok, az Egyház nem nélkülözheti őket. Ezért sem lehet az Egyházban egy csoportnak vagy mozgalomnak sem kisajátítani a Lelket vagy karizmáit. Minden keresztény karizmatikus. Ha a Lélek és a karizmák az Egyház életéhez tartoznak, akkor a keresztény élet természetéhez tartoznak egyéni és közösségi szinten is.

Krisztus testében a karizmák sokfélesége az Egyház lényegi jellemvonása, és ez azt is jelenti, hogy nincs keresztény karizma nélkül. A keresztény közösségben nincs passzív tag, nincs keresztény szolgálat nélkül (1Kor 12,4-7). Ilyen értelemben minden keresztény karizmatikus, és küldetése van az Egyházhoz és a világhoz.

Vannak kisebb és nagyobb karizmák. Vannak, amelyek direkt módon irányulnak a közösség építésére, ezért nagyobb jelentőségűek (1Kor 12,27).

Nem alapelv az Egyházban, hogy minden karizma és minden szolgálat legyen egyenlő. Azt kell mondanunk, hogy számtalan karizma van. Végsősorban az egy Lélek az, aki összeköti a laikust a hierarchiával és ugyanaz a Lélek nyilvánul meg a különböző szolgálatokban.

Nem lehet szembeállítani az intézményes Egyházat a karizmatikus Egyházzal. Ireneus mondja: „Ahol az Egyház, ott a Lélek, és ahol Isten Lelke, ott az Egyház." A Lélek és adományai az Egyház és az egyes keresztény életre hívója. De ennek ellenére nem azonosak a Lélek megnyilvánulásai a papokban és a laikusokban, mindegyik a maga adományát kapta. A karizmák azért adatnak ily módon, hogy ne legyen ellentmondás az intézményes és a karizmatikus Egyház között.

(Suenens - Malinesi Dokumentumok)

MEDJUGORJE 1992 július 25.

Drága gyermekek! Ma újra imádkozásra, az öröm imájára hívlak meg benneteket, hogy amikor imádkoztok, még ezekben a szomorú napokban se érezzen közületek senki gyászt, hanem az ima örömteli találkozás legyen a teremtő Istennel. Imádkozzatok, kicsinyeim, hogy közelebb legyetek hozzám és az imádságban világosodjék meg számotokra, hogy az Isten mit kíván tőletek. Veletek vagyok és anyai áldásommal mindennap megáldalak benneteket, hogy Istenetek bőséges kegyelmet ajándékozzon mindenkinek a mindennapi életéhez. Köszönöm, hogy követtétek meghívásom.

A KATOLIKUS KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS NEMZETKÖZI HÍREI

Korea

A megújulás 1971-ben érkezett Koreába, de valójában 1972 elején kezdett terjedni a Szentlélek ereje által, és sokakat megérintett a benne lévő kegyelmekkel és erővel. Eddig a katolikus karizmatikus megújulás 12 körzetre terjedt ki, összesen 80 plébánián működik aktív imacsoport, ahol használják a Szentlélek ajándékait. Két speciális közösség is alakult: ezek vak, és fizikailag vagy mentálisan sérült emberekből állnak. Hetente nagyjából 3.000 ember gyűlik össze, hogy két órát együtt töltsön imádságban, és további 2.000 azoknak a száma, akiknek a találkozói hosszabbak két óránál. A havi összejövetelek résztvevőinek száma kb. hatezer. Ők együtt dicsőítik és imádják az Urat, és egész éjszakás szentségimádást tartanak. A Szentlélek szemináriumok általában 50.000 embert vonzanak, a Nemzeti Találkozókra pedig alkalmanként kb. 25.000-en jönnek el. Ha valamelyik szemináriumra külföldi előadókat is meghívunk, az érdeklődés rendszerint 2.500 fős. A Koreai Katolikus Egyházon belüli növekedés elképesztő mértékű – a megújulásba kapcsolódók száma az elmúlt tíz évben megduplázódott!

Kanada

Kanada 25 milliós lakosságából 11 millió ember katolikus. Valamivel több, mint a fele katolikus francia származású és főként Quebec tartományban él. A megújulás, mindent egybevetve, a jó vezetésnek köszönhetően egészséges módon működik és hűséges az elöljárósághoz. Nem ugyanaz az energia, lelkesedés, célkitűzés és/vagy tűz jellemzi, mint a kezdeti években, viszont egyre inkább Eucharisztia központú, imádsága mélyül, érett és szentségekhez ragaszkodó. A „Keresztény beavatás és a Szentlélek-keresztség", valamint az azt kísérő „Szítsd a lángot" c. könyvek nagy sikert arattak országszerte. Optimizmust és új energiát öntöttek a megújulás tagjaiba, akik arra vágynak, hogy mindenki megkeresztelkedhessék a Szentlélekben. Dicsőítéseket és szemináriumokat tartanak, és újabbak bevezetését is tervezik. Az új imacsoportok száma országszerte növekszik. Ez nem jelent feltétlenül több tagot, mert egyesek időnként kiválnak a nagyobb közösségből, hogy kialakult személyes kapcsolataikat követve, a testvérek kisebb alapításaihoz csatlakozzanak.

Megfigyelhető, hogy a helyi konferenciákon és karizmatikus hétvégeken résztvevő új emberek nagy része nem elkötelezett tagja sem valamelyik imacsoportnak, sem általában a megújulásnak. Úgy tűnik, hogy az előadók népszerűsége, és a római katolikus hit hagyományos tanítására való, örökké növekvő éhség vonzza őket.

Dél-Afrika

Az egyházmegye jónéhány plébániájának kérését figyelembe véve a karizmatikus megújulás központi szolgálati bizottsága „Élet a Lélekben" szeminárium megtartását határozta el. A döntés értelmében a szemináriumot a Cape Town-i érseki egyházmegye tagjai számára hirdették meg. Eredetileg mintegy 60 ember jelezte részvételi szándékát, ezért nem látszott ésszerűnek a plébániánkénti külön szemináriumok megtartása. Október-november folyamán nyolc héten keresztül terveztük a lebonyolítást meghívott előadókkal, és kiscsoportos foglalkozásokkal. A karizmatikus megújulás számos tagja becsülte meg előre a szemináriumi hallgatók várható létszámát, és abban állapodtak meg, hogy kb. 300 fővel való munkára készülnek föl. Néhányan így is igen nagyszabású vállalkozásnak érezték ezt és úgy vélekedtek, hogy nem volt egészen józan elképzelés a központi szolgálati bizottság részéről, hogy ilyen hatalmas dologba vágott bele.

A Xavieri Szent Ferenc Központban felállított 300 szék az első héten gyorsan megtelt, majd folyamatosan jöttek az emberek, míg számuk elérte az ötszázat. A második héten már több, mint hatszázan jöttünk össze. A kezdeti kisszámú reagálásból hatalmas dolog nőtt ki, amit Isten szemmel láthatóan csodálatos módon felhasznál. Mindez pedig azt az óriási lelki éhséget jelzi, ami emberek széles rétegeiben munkál.

Andrew Borello atya

Panama

Segundo Cano atya vagyok, és a megújulást szolgálom az evangelizáció területén. Latin-Amerikának majdnem az egészét el tudjuk érni a karizmatikus találkozók tanúságtevő erejével. Az utóbbi időben Venezuelában tartottam „Élet a Lélekben" szemináriumot 38 paptársam számára. Csodálatos élmény volt! Ezt egy másik követte Caracasban 400 karizmatikus vezető részvételével. S ez mindig is így megy! Az elmúlt évben több, mint 4.000 fiatal gyűlt össze egész Panamából. A téma a „Krisztusban való életre meghívott ifjúság" volt. Átütő sikert aratott. Tizenkét egymást követő találkozót tartottunk, idén lesz a tizenharmadik. Reméljük, legalább ekkora fiatal hallgatóságunk gyűlik most is össze. Közülük jelenleg már több, mint negyvenezren végeznek evangelizációs munkát Panamában.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

„Jöjj, Szentlélek!" címmel a Magyarországi Katolikus Karizmatikus Megújulás I. Országos Találkozóját tartjuk 1992. szeptember 19-én, 9-20 óráig Budapesten, a Kis Körcsarnokban. Cím: Bp. XIV. Istvánmezei út 1-3. Bejárat: a Metró Népstadion úti állomása felől.

Szeretettel várunk benneteket az első nagy országos karizmatikus találkozóra! Az Úr kegyelmében bízva, a Szentlélek ösztönzésére szeretnénk megrendezni ezt a találkozót, megünnepelve a 25 éves katolikus megújulást. A Pünkösd öröme, az Egyház szeretete és a Szentlélek egyesítő ereje legyen mindannyiunkkal! „Az Egyház legelső szükséglete az, hogy mindig élje a Pünkösdöt!" VI. Pál pápa

Várunk benneteket, hogy együtt töltsük ezt a napot Isten dicsőségére. Hazánkért, Egyházunk megújulásáért könyörgünk az Úrhoz, hogy a megbocsátás és a kiengesztelődés kegyelme megteremtse bennünk Jézus Krisztus szeretetét! A Lélek az, aki összeköt, aki eggyé tesz mindannyiunkat Istenben A Lélek az, aki Téged is hív erre a találkozóra, hogy együtt ünnepelhessük Jézus Krisztus testének és vérének csodálatos misztériumát, az Eucharisztiát!

II. János Pál pápa 1992. március 14-én így beszélt a Nemzetközi Katolikus Karizmatikus Megújulás Tanácsának tagjaihoz: „A II. Vatikáni Zsinat után hamarosan megjelenő Megújulás a Szentléleknek egy igen különleges ajándéka volt az Egyház számára. ...A második évezred végén az Egyháznak méginkább, mint valaha, szüksége van arra, hogy bizalommal és reménykedve forduljon a Szentlélekhez.. Be kell látnunk, hogy a mai idők kihívásainak megválaszolásában a Szentlélek személyének és működésének egy mélyebb tudatosítása segít bennünket, mivel a Lélek 'a keresztény hit középpontjában áll és az Egyház megújulásának forrása és dinamikus ereje' (D.et V.,2). ...A társadalom újraevangelizálásában elsősorban úgy működhettek közre, hogy személyesen tanúságot tesztek a bennetek lakó Lélekről és ... kinyilvánítjátok az Ő jelenlétét. 'A misszió első és pótolhatatlan formája a tanúságtevő keresztény élet' (R.M., 42)."

Készüljetek imával és böjttel, hogy a Szentlélek minden résztvevő szívét betöltse és átformálja! Várunk szeretettel!

Program:

8	- 9	gyülekező
9	- 10	dicsőítés
10	- 11	Dr. Kovács Gábor: Karizmatikus Megújulás
11	- f1	tanúságtételek
f1	- f2	ebédszünet (mindenki hozzon magával ennivalót)
f2	- 2	ima és dicsőítés - Marik Tamás
2	- 4	Kemenes G.: Az ima szerepe és gyakorlata (Belső gyógyulás, szabadítás, kiengesztelődés, egymásért való ima)
4	- f5	szünet
f5	- 5	Karizmatikus megújulás a világegyházban
5	- 7	szentmise
7	- 8	A külföldi vendégek bemutatkozása

1992 okt.5-én **Szentlélek szemináriumot** indítunk. Találkozók hetente, este 7-9-ig. Az eddig jelentkezetteken kívül az újabb jelentkezéseket kérjük írásban közölni!

1992 okt.7-én a **lelki sérüléseket gyógyító szeminárium** III. része indul.(8 hét, este 7-9-ig. Az eddig jelentkezetteken kívül az újabb jelentkezők írásbeli jelentkezését kérjük.

Cím: Katona István, 1053 Bp. Ferenciek tere 2. Mindkét szemináriumra gyülekezés: Ferenciek tere 2. földszinti Hittanterem

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

ISMÉT KAPHATÓ az **„Áldjad én lelkem az Urat!"** c. (sárga) énekeskönyv(50 Ft) és **Emiliano Tardif: Jézus él!** c. műve (120 Ft). A korlátozott példányszámra való tekintettel a rendeléseket a beérkezés sorrendjében teljesítjük.

A Marana Tha sorozat további kiadványai:

Marana Tha – Goodnews – különszám (120 Ft) Ünnepi kiadás az angol Goodnews alapján a katolikus karizmatikus megújulás 25 éves évfordulója alkalmából.

Cantalamessa: Megújulás a Szentlélekben (98 Ft) Tanítások és elmélkedések.

Laurentin: Csodák El Pasoban (100 Ft) A Szentlélek csodái a szegények között.

Jöjj és kövess engem (140 Ft) Középiskolásoknak való hittankönyv, a német Grundriss des Glaubens fordítása.

Linn: Imaszenimárium az élet sebeinek gyógyítására (200 Ft) Előadások, imaformák - hogyan kerüljünk kapcsolatba Jézus személyes, gyógyító szeretetével. Imacsoportoknak különösen ajánlott.

Linn: Az élet sebeinek gyógyítása (180 Ft) Hogyan gyógyítsuk lelki sérüléseinket Jézus szeretete által? Tapasztalatok, az orvostudomány eredményei, útmutatás.

Scanlan: Szabadítás a gonosz lelkektől (120 Ft) Szabadító szolgálat az Egyházban.

Yocum: A prófécia (130 Ft) A prófécia szerepe, működése napjainkban.

Audio kazetták:

Énekes kazetta sorozat 1-8. 130 Ft/db

Medjugorjei üzenetek I-II. 240 Ft

Video kazetták:

Kim Kollins evangelizációja a Szent István Bazilikában 1000 Ft

Karizmatikus szentmisék Kim Kollinsszal a Szent István Bazilikában 1000 Ft

A megtört varázs (Forrás Alapítvány, Pécs) Film az abortusz ellen. 990 Ft

Megrendelhető: Marana Tha 2000 Alapítvány (Katona István) 1053 Budapest, Ferenciek tere 2.
A postaköltséget felszámítjuk.

30.-Ft

TARTALOMJEGYZÉK

Az egyház tanításából 2
Dr. Kovács Gábor: A lángoló Isten 3
Türk Péter: Jézus megitatott az élővízből 6
O. Roberts: Isten útja a félelem megszűntetésére . . 8
M. Scanlan: A második nemzedék 11
Mit adott a Szentlélek szeminárium? 14
Szt. Ágoston imádsága a Szentlélekhez 15
Teológiai és lelkipásztori tájékozódás a Megújulásról . 16
Medjugorje, 1992 július 25. 17
A Katolikus Karizmatikus Megújulás hírei 18
Szerkesztői üzenetek 19

Terjesszétek a MARANA THA c. újságot, legyetek segítségére az evangelizációnak, hogy egész Magyarország megújuljon a Szentlélekben!

MARANA THA
A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
megjelenik kéthavonta
Megrendelhető a szerkesztőség címén:
Budapest, 1053 Ferenciek tere 2.
Felelős kiadó: Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Merényi Ágnes
Készült: ENA Kiadói, Nyomdaipari és Kereskedelmi KFT
1204 Budapest, Ady E. u. 145.b.
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992